

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 486—487

ΕΤΟΣ ΚΑ' 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΜΑΤΑΙΑ ΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΡΟΣ ΣΥΣΚΟΤΙΣΙΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Οι περίεργοι, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐφετειῶν Θεοφανείων ἔλαβον τὸν κόπον νὰ κατέλθωσιν εἰς Πειραιᾶ καὶ παρακολουθήσωσι τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἔμειναν ἐκστατικοὶ τόσον ἐκ τῆς μεγάλης καὶ δυσεξαριθμήτου συρροῆς τῶν πιστῶν, ὅσον καὶ ἐκ τῆς ὑποδειγματικῆς αὐτῶν κατανύξεως καὶ εὐλαβείας.

— Λοιπὸν, εἶναι τόσοι πολλοὶ οἱ Παλαιοημερολογῖται; εἶπε κάποιος δημοσιογράφος τυχαίως παρευρεθείς.

— Εἶναι σήμερον Τετάρτη, τοῦ ἀπήντησε κάποιος εὐλαβὴς παρατυχὼν χριστιανός, καὶ εἶναι ἡμέρα διὰ τοὺς περισσοτέρους ἀναγκαστικῶς ἐργάσιμος· ἐὰν ἦτο Κυριακὴ θὰ ἔβλεπες τὴν πραγματικότητα.

Παρὰ τὸ κατακλυσμιαῖον ρεῦμα τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τῆς ἀκολασίας, ὅπερ ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς ἀπειλεῖ νὰ παρασύρῃ εἰς πλήρη ἀφάνειαν πᾶν ὃ, τι θεῖον καὶ εὐγενὲς ἰδανικὸν ἐκ προγόνων παρελάβομεν, ἐν τούτοις ἐνίοτε ἀιαθρῶσκει πορήγορόν τι φαινόμενον ἐκ διαφόρων γεγονότων, διὰ νὰ ἐπαληθεύῃ τὸ προφητικὸν «Εἰ μὴ Κύ-

ριος Σαβχώθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγεννήθημεν, καὶ ὡς Γόμορρα ἂν ὁμοιώθημεν» (Ἡσαΐας Α', 9).

Ὁ χριστεπώνυμος τῆς Ἑλλάδος λαὸς ἐσχάτως μετ' ἄλγους ψυχικοῦ ἀπεριγράπτου παρηκολούθησε τὰ συνταρακτικὰ σκάνδαλα ἐκ τῆς συγκρούσεως Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, καὶ ἐξ αὐτῶν διεπίστωσε τὴν πλήρη ἀμφοτέρωθεν ἑλλειψιν συναισθήσεως εὐθυνῶν ἐναντι τοῦ θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου δικαίου. Κατάπληκτος δὲ ἐπληροφορήθη πρὸς τούτοις καὶ τὸ παράτολμον καὶ ἀχαρακτήριστον πραξικόπημα τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου Ἀθηναγόρου νὰ ἄρῃ μόνος, αὐτὸς καὶ 7 σύμψηφοι αὐτῷ Ἀρχιερεῖς τὸ ἀπὸ ἐννέα αἰώνων ἀνάθεμα τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ἐρήμην τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, χωρὶς πρὸς ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος ἢ Παπικῆς Ἐκκλησίας νὰ παρουσιάσῃ τὰς προαπαιτουμένας ἐκδηλώσεις ἐπιστροφῆς εἰς τὸν περίβολον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ λατρείας. Καὶ κατόπιν τούτων ὁ εὐσεβὴς οὗτος λαὸς πῶς νὰ μὴ νοσταλγῇ τὴν πατροπαράδοτον πίστιν; Πῶς νὰ μὴ ἐπιζητῇ νὰ ἴδῃ καὶ ἀκούσῃ κάτι, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ

ἦθη καὶ ἔθιμα πατρῶζοντα; Πῶς νὰ μὴ γοητεύεται ψυχικῶς καὶ ἔλκεται μυστηριωδῶς πρὸς ὃ,τι εἰσέτι περισώζεται ἐκ παραδόσεως ἀλύμαντον, ἀπαραχάρακτον καὶ ἀκέραιον, ἀνώτερον πάσης ἐπηρείας ὀθνείου καὶ ἀπαραδέκτου διδασκαλίας;

Ἄλλὰ οἱ ἀθετοῦντες τὸ δίκαιον δὲν ἐδί-στασαν νὰ κατασυκοφαντήσωσι τὴν ἀλήθειαν διὰ παντὸς τρόπου σοφιστικοῦ καὶ ἐπαισχύντου, διοβεριοῦντες πράγματα ψευδῆ καὶ ἀνυπόστατα. Ἔθεσαν εἰς κυκλοφορίαν φήμας ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους πρὸς τὴν πραγματικότητα. Εἶπον, ὅτι ἐλάχιστοί τινες θρησκόληπτοι καὶ θρησκευοκάπηλοι ἐδημιούργησαν μίαν ἀσήμενον παράταξιν, ἣ ὁποία θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐκλείψει, ἂν δὲν ἐτύγχανε προστασίας ἐκ μέρους πολιτικῶν τινων ἀποβλεπόντων εἰς τὰς εὐαρίθμους ψήφους τῶν ὁπαδῶν αὐτῆς.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πραγματικότης ἀποδεικνύει τὰ ἀντίθετα. Διότι ἐρωτῶμεν: **Θρησκόληπτος** πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ ὁ εὐλοβὴς ἐκεῖνος χριστιανός, ὁ ὁποῖος ἐπαιδαγωγήθη ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν πατρῶαν εὐσέβειαν; ὁ ὁποῖος ἐξέμαθε **«ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα τὰ δυνάμενα αὐτὸν σοφίσαι εἰς σωτηρίαν»**; ὁ ὁποῖος προσαρμόζεται πρὸς τὰ κελεύσματα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ λατρείας», **«ἀπο-**

στρεφόμενος πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόμενον τοῦ διαβόλου»; Καὶ ἂν οὗτος ἀποτελῇ τὸν παθολογικὸν τύπον τοῦ θρησκευομένου, ποῖος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποτελεῖ τὸν ὑγιᾶ; Ἐκεῖνος, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὸν Ναὸν ἀνευλαβῶς ἔχων τὰς χεῖρας ὀπίσω του πλέγδην; ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος αἰέδην χλευάζει καὶ καταπατεῖ θεῖους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους εἰς τὴν ἐν γένει ἀναστροφὴν του; ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐξομολογεῖται καὶ μεταλαμβάνει, ὁ ὁποῖος οὐδὲ ἅπαξ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ πρὸ οὐδεμιᾶς ἱερᾶς τελετῆς καταδέχεται νὰ τυπώσῃ; Αὐτὸν θὰ ὀνομάσωμεν χριστιανὸν ἐν ἐπιγνώσει καὶ δὴ ὀρθόδοξον;

Θρησκευοκάπηλος, εἶναι δίκαιον νὰ λέγεται ὁ πολλὰ ὑπὲρ τῆς πατρῶας εὐσεβείας θυσιάσας καὶ εἰσέτι πολλὰ τὰ δεινὰ ὑφίστάμενος; Ὁ ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν βιοποριστικὴν ἐργασίαν τοῦ ἐπαγγέλματός του πολλάκις ἐγκαταλείπων καὶ παραμελῶν, ὁ καὶ αὐτὴν τὴν πρὸς συντήρησίν του ὑπαλληλικὴν θέσιν πολλάκις διακινδυνεύων ἀντιμετωπίζων τῶν ἀσεβῶν προῖσταμένων του, ὅτε μὲν τὰς πικροχόλους εἰρωνείας, ὅτε δὲ τὰς ἀπειλὰς πρὸς ἀπόλυσιν, ἐν τῇ εὐλαβικῇ προσπάθειᾳ τῶν οἱ ὡς ἄνω νὰ ἐκπληρώσωσιν ὑψιστα καὶ ἐπιβεβλημένα ἱερὰ χριστιανικὰ καθήκοντα ἐν εὐσήμεν ἡμέρᾳ Ἑορτῆς;

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὰ περὶ προστασίας ἡμῶν ἐκ μέρους τῶν πολιτικῶν ψεύδη τῶν συκοφαν-

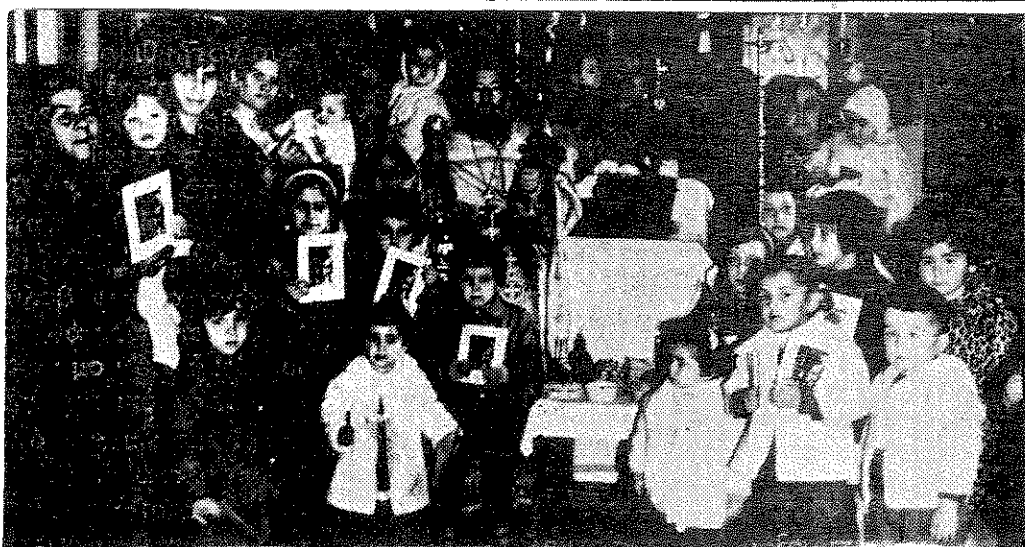

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Περιστερίου προερχόντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Διαυλείας κ.κ. Ἀκακίου.

τῶν μας τὶ νὰ εἴπωμεν; Πότε ἐτύχομεν θετικής καὶ πραγματικῆς προστασίας καὶ παρὰ ποίας Κυβερνήσεως ἢ πολιτικοῦ ἀνδρός, καίτοι τὰ δίκαια μας ἐξώφθαλμα καὶ τὰ ζητήματά μας νόμιμα καὶ συνταγματικά ὡς ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐλευθέραν θρησκευτικὴν μας συνείδησιν, τὸ δῶρον τοῦτο τὸ θεόσδοτον καὶ ἀπαραβίαστον; Καὶ ἀντὶ προστασίας, ἐὰν δὲν διεπράχθησαν ἐναντίον μας παντοειδεῖς ἀντινομίαι καὶ ἀντισυνταγματικότητες, ἐὰν δὲν ἐξεδόθησαν ἐξοντωτικαὶ διαταγαὶ καὶ παραγγελίαι· ἐὰν δὲν ἐξεμειύθησαν ἐν Ὑπουργικοῖς Συμβουλίοις ἐκτρωματικά (ὦ! ἡ ἀπαισίας μνήμη ἐκείνη ἢ ὑπ' ἀριθ. 45 τοῦ 1950) Πράξεις· ἐὰν, ἀντὶ προστασίας, ἐπαναλαμβάνομεν, οἱ πτωχοὶ Παλαιοημερολογίται, ἐπὶ μίαν τεσσαρακονταετίαν δὲν ἀντεμετώπισαν τὴν πρὸ τῶν ὁμμάτων των βεβήλωσιν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων τῆς πίστεώς των, καὶ γενικῶς δὲν εἶδον ἓνα συνεχῆ ἄγριον στραγγαλισμὸν τῶν συνταγματικῶν καὶ νομίμων δικαιωμάτων των; ὡς μαρτυρήσουν καὶ βεβαιώσουν, οἱ εὐσυνειδητότεροι καὶ ἀμεροληπτότεροι τῶν κριτῶν, οἵτινες ἐν ἱερᾷ ἀγανακτήσει παρηκολούθουν τὰ καθ' ἡμέραν καὶ ἐπὶ μίαν τεσσαρακονταετίαν συνεχῶς δραματιζόμενα γεγονότα, τὰ κατασχύνοντα, καὶ κηλιδούντα ἀνεξιτήλως τὸν σύγχρονον ἑλληνικὸν πολιτισμὸν. Οἱ Ναοὶ των κλείονται, αἱ χειροτονίαι των δὲν ἀναγνωρίζονται, οἱ γάμοι καὶ αἱ βαπτίσεις των ἐπίσης, ἡ ἐκτέ-

λεσις τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων πολλάκις συναντᾷ τοιαύτην ἀντίδρασιν, ὥστε μόνον ἐν κρυπτῷ καὶ ὑπὸ φόβον ἀστυνομικῆς διώξεως, αὕτη κατορθοῦται· τὰ τέκνα των εἰς Ἀνωτάτας Σχολὰς ἀποκλείονται (ὡς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου)· καὶ ἄλλα πλεῖστα δεινὰ ὑφίστανται μολονότι πανθομολογοῦνται ὡς ἡ ὑγιεινέστερα μερὶς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρῶτη καὶ καλυτέρα εἰς θυσίας ὑπὲρ τῶν ἰδεωδῶν τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ταῦτα νὰ συμβαίουν εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον, ὅπου, κατὰ πλήρη παρανόησιν τῆς συνταγματικῆς ἀνεξιθρησκείας, ἀφίνονται ἀσύδοτοι, ἂν μὴ καὶ ἐπισήμως προστατεύονται, παμπούκιλοι ξένοι προπαγάνδαι ἐγνωσμένης ἀντεθνικῆς καὶ ἀντορθοδόξου δράσεως!

Πράγματι εὕρισκόμεθα πρὸ καταστάσεως θλιβερᾶς, καθ' ἣν ἀπροσχηματίστως τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἀλήθεια συκοφαντοῦνται καὶ διώκονται. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐλπίζομεν ἀκραδάντως εἰς τὴν θεῖαν Δικαιοκρίσιαν, τὸ ὅμμα τῆς ὁποίας ἀνυστάκτως παρακολουθεῖ τὰς διαπραττομένας ἀδικίας. Δι' αὐτὸ μὲ ὑπομονὴν ἀδιάπτωτον θὰ συνεχίσωμεν τὴν ἣν ὀδεύομεν τραχεῖαν πορείαν, ἐγκαρδιούμενοι ὑπὸ τοῦ θεοπνεύστως λαλήσαντος: «**Μέχρι θάνηται ὁ πολέμῳ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.**»

Ἀπὸ τὴν ἱερὰν τελετὴν τῆς εὐχολογίας καὶ ἀγιασμοῦ τῶν Βρεφῶν καὶ Νηπίων, ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. Δράμας, ἐπὶ τῇ ἐτησίᾳ ἐορτῇ τοῦ Ὁσίου πατρὸς Στυλιανοῦ τοῦ Παφλαγόνης.

Τὰ βαδύτερα αἷτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυηλησιαστιοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλαυες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὀσιολογιώτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Β'

(Συνέχεια τῆς πρὸς τὸν Σεβ. πρῶην Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομον ἐπιστολῆς ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου).

Ὁ Οἰκουμενικὸς σήμερον Πατριάρχης Ἀθηναγόρας δὲν δίδει οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τὰς δογματικὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καὶ ἱεροὺς θεσμοὺς καὶ κανόνας τῆς Ἀγιοτάτης Ὁρθοδοξίας! Εἰς οὐδὲν ἐπίσης λογίζεται τὰς κυρώσεις καὶ τὰ ἐπιτίμια τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὰ ὅποια ἐξεφώνησαν ἐναντίον τῶν ἀθετούντων τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις: Ὡς γέφυραν χρησιμοποιεῖ τὸν λεγόμενον «διαλόγον» διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ἀνιερὸν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας σκοπὸν του! Ὡς πρόσχημα δὲ προβάλλει τὴν δῆθεν «ἐνότητα», ὡς προαναφέραμεν, διὰ νὰ καλύψῃ τὴν δολίαν αὐτοῦ πρόθεσιν, νὰ καταρρίψῃ τὸ τεῖχος τὸ διαχωρίζον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τὸ σκότος τῆς αἵρετικῆς ὑπὸ τὸν Πάπαν δυτικῆς Ἐκκλησίας! Διὰ τοῦτο σπεύδει πραξικοπηματικῶς νὰ ἄρῃ τὸ ἀπ' αἰῶνων μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὀφιστάμενον σχίσμα, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἀξιώσῃ, ὡς πρῶτος ποιμὴν τῆς

Ὁρθοδοξίας, ἀπὸ τὴν δυτικὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἀποτειχίσῃ ἐαυτὴν ἀπὸ τὰς αἱρέσεις καὶ πλάνας αὐτῆς, αἷτινες καὶ τὸ σχίσμα προὐκάλεσαν! λησμονῶν ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος ἀποτελεῖ μὲν τὸν πρῶτον θρόνον τῆς Ὁρθοδοξίας, τελευταῖος δὲ ἀποφαίνεται ἐπὶ παντὸς ἀναφρομένου σοβαροῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, καὶ ἀφοῦ ἐρωτηθῶν προηγουμένως καὶ ἀποφανθῶν, αἱ ἐπὶ μέρους αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι καὶ τὰ Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα! Καὶ εἰς τὴν κατάκριτον ταύτην ἐσπευσμένην ἐνέργειαν προβαίνει, ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς εὐκαταίας ἀγάπης καὶ εἰρήνης, ὡς ἐπισφράγισμα τοῦ καλουμένου «διαλόγου» μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν! Καὶ ἐνῶ γνωρίζει ὁ Οἰκουμενικὸς κάλλιστα, ὅτι ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ὑπὸ τὸν Πάπαν, δὲν πρόκειται οὐδὲ κατὰ κεραίαν νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ ἔδαφος τῶν δογματικῶν αὐτῆς πλανῶν, καθὼς ὁ Πάπας καὶ τὸ ἐπιτελεῖον τῶν Καρδιναλίων του, δημοσίᾳ καὶ ἐπανελημμένως ἐδήλωσαν ἀπὸ τοῦ τύπου, ἐν τούτοις, κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὦτα, ἐπειγόντως σπεύδει νὰ ἄρῃ τὸ σχίσμα, διὰ νὰ πλήξῃ εἰς τὰ καίρια τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ νὰ ὑποτάξῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐπηρμένην ὄφρυν τοῦ Πάπα, δραματιζομένου τὴν Παγκόσμιον κυριαρχίαν τῶν Ἐκκλησιῶν! Ἴδου ὁ πόλεμος τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν! Ἴδου τὸ ὄργανον τοῦ ἀθέου καὶ ἀντιχρίστου ἐβραϊομα-

Ἀπὸ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς Στυλῖδα, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων.

σωνισμού, ὁ ὁποῖος (έβραιομασωνισμός) κατώρθωσε διὰ τῶν προμνημονευθέντων ὀργάνων τοῦ ἀγγλικανισμοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου Παπαδοπούλου καὶ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, νὰ δημιουργήσῃ τὸ σχίσμα ἐν τῇ καθόλου Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου, διὰ δὲ τοῦ σημερινοῦ Πατριάρχου Ἀθηνῶν καταπατοῦντος πάντα «τὰ ἱερά καὶ τὰ ὅσια» ἐπιχειρεῖ σήμερον λυσσῶδῶς νὰ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ προσώπου τῆς Γῆς τὴν σώζουσαν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας! Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν ἀνόσιον τρόπον ἐνεργῶν, δὲν καλλιεργεῖ τὸ ἔδαφος ἐπιτηδείως εἰς τὰς ἀπλοϊκὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῆς ἰσότητος καὶ ταυτότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Λατικῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας; Καὶ δὲν παραδίδει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης σήμερον τὰς μυριάδας τῶν ἀστηρίκτων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν «ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε», τῶν διεσπαρμένων ἀνά τὴν Οἰκουμένην, εἰς τὸ σκότος τῆς πλάνης τῶν αἰρέσεων τοῦ Παπισμοῦ; Κι' ὅπου ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲν ὑπάρχουν Ὁρθόδοξοι Ἱεροὶ Ναοὶ, δὲν ἐξωθεῖ αὐτὰς «τὰς μυριάδας τῶν ψυχῶν» εἰς τὰς Παπικὰς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ διὰ τῆς καταχθονίας ἄρσεως τοῦ σχίσματος, ἐδημιούργησε τὴν ψευδαἰσθησιν, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὐδεμία διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν; Μήπως Ἀρχιερεῖς Παπίζοντες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦδε δὲν ἤρχισαν νὰ δέχωνται κληρικὸς τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ Ἱερά ἄμφια ἐν καιρῷ τῆς θείας λειτουργίας; Ἐνεργεῖ ὁ σημερινὸς Πατριάρχης ὥσάν νὰ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία ἰδιὸν τοῦ κατήμα, μήτε τὸν Θεὸν φοβούμενος, ἀφοῦ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν «μιάστιγα» τοὺς «σφαγεῖς» τῆς ἀνθρωπότητος, τὰ ἱερά τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου συνθήματα τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης» δὲν δυσκολεύεται νὰ ἀπονείμῃ ὥς εἰς τὴν ἀνωτέρω δημοσιογραφικὴν του συνέντευξιν ἐδήλωσε

πρὸς τὴν «Βατάν»! Ἀλλὰ τί κατώρθωσεν ἡ ἐν Φλωρεντία ψευδοσύνδος; «Μηδὲν ἐποίησαμεν nihil fecimus» ἀνεφώνησεν ὁ Πάπας, ἀφοῦ δὲν ὑπέγραψεν ὁ μοναδικὸς ὑπέρμαχος καὶ ὁμολογητὴς Ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός, εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ψευδοσυνόδου! Τί ἐπέτυχεν ἐπίσης ἡ ἐπὶ Κων(νου) τοῦ Ε' τοῦ Κοπρωνίου ψευδοσυνόδου ἐκ 340 ψευδοποιμένων, ἥτις συνεκροτήθη ἐναντίον τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, τῆς τιμητικῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων; Δὲν ἐθριάμβευσεν ἡ Ὁρθοδοξία διὰ τῆς Ζ' ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Μεθοδίου Πατριάρχου Κ(πόλεως) τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ τῆς ἁγίας Θεοδώρας τῆς Αὐγουστῆς;

Σήμερον ὑβρίζεται αὕτη ἡ ἁγία καὶ ἀμώμητος Ὁρθόδοξος ἡμῶν πίστις καὶ Ἐκκλησία, ἀπὸ τὰ «ἔργα καὶ ἡμέρας» τοῦ ἀποστάτου τῆς Ὁρθοδοξίας λατινόφρονος Πατριάρχου Ἀθηνῶν! Σήμερον πολεμεῖται αὕτη ἡ ἀλήθεια τοῦ δόγματος τῆς ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ καὶ ἀδιαιρέτου καὶ Παντοδυνάμου Τριάδος, τοῦ Εὐλογητοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν ἀπὸ τὰ τεκταινόμενα, ὑπὸ τοῦ αἰρετίζοντος ὡς ἄνω Πατριάρχου! Σήμερον δημιουργεῖται ὁ μέγας σάλας εἰς τὴν συνείδησιν τῶν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ διαβιούντων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῶν μὴ στεργῶς κρατουμένων ἀπὸ τὴν ἀσφαλὴ ἄγκυραν τῆς Ὁρθοδοξίας, μὲ τὴν ἀδικαιολόγητον καὶ ἄκαιρον σπουδὴν, πρὸς τὸν παπισμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου!

Σήμερον πληροῦται τὸ προφητικὸν τοῦ Ἠσαίου λόγιον: «Γοῖνυν αἰχμάλωτος ὁ λαὸς μου ἐγεννήθη, διὰ τὸ μὴ εἶδέναι αὐτοὺς τὸν Κύριον, καὶ πληθὸς ἐγεννήθη νεκρῶν, διὰ λιμὸν καὶ δίψος ὕδατος. Καὶ ἐπλάτυνεν ὁ ἄδης τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ διήνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ, τοῦ μὴ διαλιπεῖν καὶ καταβῆσαν-

Μία ἀκόμη χαρακτηριστικὴ φωτογραφία τῆς κοσμοσυρροῆς κατὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς Στυλίδα.

ται οἱ ἔνδοξοι καὶ οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πλούσιοι καί...» (Ψαλμὸς Κεφ. Ε', 7) Ἀλλὰ πρὸς οὐδὲν ταῦτα λογίζεται ὁ Οἰκουμενικός, καὶ τὰ ἱστορικά δηλονότι δεδομένα, καὶ τὸν σκανδαλισμὸν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ; καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἀποφάνσεις τοῦ Κυρίου, διὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ Προφητῶν! Εἶναι ἀξιοθρήνητος ἡ κατάστασις, εἰς ἣν περιήλθεν ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία σήμερον! Ὑπάρχουν ποιμένες ἐν Ἑλλάδι πονοῦντες διὰ τὴν τόσῃ πολεμουμένην Ὁρθοδοξίαν; Δειξάτωσαν ἐπὶ τοῦ ἔργου τὸ ἐνδιαφέρον καὶ πόνον αὐτῶν! Ποῦ ἡ ποιμαντικὴ αὐτῶν πρόνοια ὑπὲρ τῶν ἰδίων προβάτων, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ὁ Κύριος λέγων εἰς τὸν κορυφαῖον τῶν ἀποστόλων: «φιλεῖς με Πέτρε; Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου»; Ποῦ τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ Ποιμένος, περὶ οὗ ἐπίσης λέγει ὁ Κύριος: «ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθεισιν ὑπὲρ τῶν προβάτων»; (Ἰωάν. 10, στίχ. 11) Ποῦ τῶν ποιμένων ἡ ἐγγήγορσις πρὸς περιφρούρησιν τοῦ «μεγάλου τῆς εὐσεβείας μυστηρίου», τὴν ὁποίαν συνιστᾷ, ὡς προεμνημονεύσαμεν, ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος; Δὲν ἐμφανίζει σήμερον ἡ σεπτὴ Ἱεραρχία τὴν εἰκόνα τοῦ «μισθωτοῦ ποιμένος» καθὼς περὶ αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Κύριος: «ὁ μισθωτὸς δὲ καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν... θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα...; (Ἰωάν. 10—12). Ὡ πόσον ζοφερά καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν προβάλλεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ εἰκόνα, τὴν ὁποίαν περιγράφει ὁ Ἱερὸς Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην: «Ποιμνιον ἀσύντακτον ἤδη καὶ ἀνεπίσκοπον καὶ ἀόριστον, μῆτε νομὴν ἐλευθέραν ἔχον, μῆτε μάνδρα περιεχόμενον, πλανώμενον ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπαῖς τῆς γῆς, σκοπούμενον καὶ διακλέπτον τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν! Πονηρὸς χειμὼν κατέσχε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ δεινοὶ θῆρες ἐπι-

πεκτόκασιν καὶ σκυθρωπὴ σκοκτόμαινα ἐπέλαβε παντὰς καὶ συνεκάλυψε τὴν τῆς ἐνάτης τῶν Αἰγυπτίων πληγῆς βαρυτέραν»!!!

Καὶ εἶνε ἀπορίας ἄξιον πῶς ὁ περιβλεπτός προμαχὼν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ ἀγώνημον Ὅρος σιωπᾷ, κατὰ τὴν κρίσιν αὐτὴν ὥραν, καθ' ἣν τόσον καταχθίνως πολεμεῖται ἡ πατρώα τῆς εὐσεβείας κληρονομία; Μήπως περιμένουν οἱ σεβάσιμοι Πατέρες νὰ ἴδουν τὸν ἀποστάτην Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, συλλειτουργοῦντα μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα ἐν τῷ Βατικανῷ, ἢ νὰ τὸν ἀκούσουν μνημονεύοντα αὐτοῦ, διὰ νὰ κάμουν τὸ καθήκον τῶν; Καὶ δὲν εἶνε ἡ ὥρα αὕτη, Σεβασμιώτατε, πού πρέπει μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ πάντες οἱ εὐσεβεῖς νὰ διαρρήξουν τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων τῶν, νὰ κραυγᾶσουν, ἐναντίον τῶν ἐπιδραμόντων «βαρέων λύκων» κατὰ τῆς λογικῆς ποιμένης τοῦ Χριστοῦ; Ἐπιτρέπεται τὸ μνημόσυνον τοῦ αἰρετικοῦ τούτου Πατριάρχου, ὡς ἐπίσης καὶ τῶν ἀποστατούντων, ἀπὸ τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἱερῶν θεσμῶν, νεωτεροποιῶν ποιμένων καὶ κληρικῶν, ὡς καὶ ἡ θρησκευτικὴ μετ' αὐτῶν κοινωνία; Τούτους διαπομπεύει αὕτη ἡ μήτηρ ἡμῶν ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κηρύττουσα διὰ τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου: «ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ ἐγένετο. Αὐτοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀφήσαντες, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Παροιμιστής κανχᾷται λέγων: «ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυξ μου» καὶ τὸ ψεῦδος πρὸς ἑαυτοὺς ἐπισπασάμενοι φανερόν, ὅτι τῆς χάριτος ἐξέπεσον... καὶ ποικίλοις λόγοις τὴν ἑαυτῶν γνώμην συρραφωδήσαντες, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐσφαλμένην κρίνουν, ἀπολύνοντες τοὺς λόγους αὐτῶν ὑπὲρ ἔλεον, γραφικὰ τινα φθεγγόμενοι» (Πρακτ. Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου). Ὁ 31ος Ἀποστολικὸς κανὼν εἰς τοὺς κληρικοὺς δὲν παρέχει τὸ δικαίωμα, «ἀνιδύνως» νὰ διακόπτουν τὸ μνημόσυ-

Τὴν 3ην Ἰανουαρίου ἐτελέσθη ἑορτὴ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Μηνᾶ Ἀμφιάλης, καθ' ἣν παρουσιά ἐκλεκτοῦ κόσμου, τοῦ βουλευτοῦ δευτέρας περιφέρειας Πειραιῶς κ. Χρ. Χονδροματίδη, τοῦ Δημοτικοῦ Συμβούλου κ. ἡμ. Κερατσινίου κ. Δημητρ. Μουρκάκου καὶ διακεκριμένων ἡμετέρων κληρικῶν. Κατὰ τὴν ἑορτὴν ἐγένετο ἡ ἐπένδυσις ἀπόρων παιδιῶν τοῦ Κατηχητικοῦ. Διὰ τὰ θεάρεστα ταῦτα ἔργα ἀξίζει κάθε ἑπαινος εἰς τοὺς πρωτοστάτας καὶ ἐμπνευστάς.

νον τῶν ἐπισκόπων αὐτῶν, «καταγιγνώσκοντας τοῦτων ὡς ἀσεβοῦντων ἢ ἀδικούντων», καθὼς ἐρμηνεύει ὁ Βαλσαμών ; Ἀλλὰ καὶ τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ αὐτοῦ Ἱεροῦ κανόνος, ὄχι μόνον δὲν θεωρεῖ ὑπευθύνους εἰς τὰ ἐπιτήμια τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς κληρικούς, οἱ ὅποιοι χωρίζονται ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου αὐτῶν, ὅταν οὗτος κηρύττῃ «δημοσίᾳ καμμίαν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσιν... ἀλλὰ τοῦναντίον δὲν βεβαίωι ὅτι «καὶ τὴν πρέπουσαν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους τὴν ἄξιωνονται κατὰ τὸν 15ον κανόνα τῆς ΑΒ» ; Ὁμοίως ὁ τρίτος τῆς τρίτης Ἀγ. Οἰκ. Συνόδου, δὲν προστάσσει, οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν κληρικοί «κατὰ μηδένα τρόπον» νὰ ὑποτάσσονται καὶ νὰ εἶνε ὑποκείμενοι εἰς τοὺς ἐπισκόπους, οἱ ὅποιοι ἀπεστάτησαν ἢ ἀποστατοῦν ἀπὸ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ διδασκαλίας τῆς μᾶς Ἀγίας Καθ. καὶ Ἀποστ. τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας. Καὶ πρὸς ὑπόμνησιν παραθέτομεν αὐτοῦσιον τὸ κείμενον τοῦ Ἱεροῦ κανόνος : «... κοινῶς δὲ τοὺς τῇ Ὁρθοδόξῳ καὶ Οἰκουμενικῇ συνόδῳ συμφρονούντας κληρικούς κελεύομεν, τοῖς ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις ἐπισκόποις μηδὲν ὑποκείσθαι κατὰ μηδένα τρόπον.» Νομίζομεν, ὅτι ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀρκοῦντος ἀνεφέραμεν τὴν προφανῆ ἀποστασίαν τόσον τοῦ σημερινοῦ λατινόφρονος Πατριάρχου, ὅσον καὶ τῶν νεωτερισάντων ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πατρίδος ἡμῶν, οἵτινες διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου, τὸ «ἐγκλημα τοῦ σχίσματος» διέπραξαν εἰς τὴν ὅλην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ θανάσιμον ἄλμα πρὸς τὸν Προτεσταντισμὸν ἐπεχείρησαν. Αὐτὸς δὲ ὁ 15ος Ἱερὸς κανὼν τῆς ΑΒ Ὀίκουμ. Συνόδου δὲν χαρακτηρίζει, ὡς «ψευδεπίσκοπον καὶ ψευδοδιδάσκαλον» τὸν αἰρετίζοντα σήμερον Οἰκ. Πατριάρχην Ἀθηνᾶγοραν, τολμῶντα «δημοσίᾳ» νὰ κηρύττῃ καὶ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἐπ' Ἐκκλησίας», νὰ διδάσκῃ τὰ κακόδοξα αὐτοῦ φρονήματα καὶ δὲν ἐπιβάλλει «καὶ πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως» εἰς τοὺς ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ εὐλαβῶς ἐμμένοντας κληρικούς νὰ διακόπτουν τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ, «ἐαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες», οἵτινες «οὐ μόνον τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῇ οὐχ ὑπόκεινται, ἀλλὰ καὶ τῆς προπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοκτίζονται. Οὐ γὰρ ἐπισκόπων ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν, καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἑνώσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐσπούδασαν ρύσασθαι» ; Καὶ ὁ ἱερὸς αὐτὸς κανὼν δὲν δικαίῳ πλῆρῆστα τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καὶ κληρικούς, οἵτινες διέκοψαν πᾶσαν κοινωνίαν μετὰ τῶν σχιζόντων «τὸν ἄνωθεν, ὕφαντὸν χιτῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου δεδομένου μάλιστα ὅτι ἔχει οὗτος (ὁ νεωτερισμὸς) καταδικασθῆναι, ὡς προεμνημονεύσαμεν, τρεῖς συνοδικῶς ὑπὸ τῆς μᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ; (τῷ 1583, 1587 καὶ 1593).

Ἡ ἀπόσχισις δὲ αὕτη τῆς εὐσεβοῦς ταύτης μερίδος τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν νεωτερισάντων ποιμένων, δὲν περικλείει τὸ πνεῦμα τῆς ὅλης Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας ; Καὶ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐμμονῆς καὶ σεβασμοῦ εἰς τὰ ἱερά καὶ πάνσεμνα θέσμια τῆς μητρὸς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας, δὲν σώζει τὴν ἀ-

γίαν ἐνότητα Αὐτῆς καὶ δὲν ἐλευθερώνει Αὐτὴν ἀπὸ τῶν σχισμάτων καὶ μερισμῶν, κατὰ τὴν θεόπνευστον διατύπωσιν τοῦ Ἱεροῦ ὡς ἄνω κανόνος ; Καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἐκκλησία, ὅσας ἀνέκυψε ζήτημα διορθώσεως τοῦ Πατρίου ἡμερολογίου, πάντοτε δὲν ἀπέκρουσεν, ἀπορρίπτουσα τὴν τοιαύτην παρ' οἰουδήποτε πρότασιν περὶ διορθώσεως αὐτοῦ ; Καὶ ὅτε τῷ 1902 ὁ μαθηματικὸς Ἑπαμεινώνδας Πολυδώρου, εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἐκκλησίαν ὑπέβαλε πραγματείαν περὶ μεταβολῆς τοῦ Ἰουλιανοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἡμερολογίου, αὕτη ἀπερρίφθη, ὡς προανεφέραμεν, ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας κατόπιν ἐκθέσεως τῆς ἐπιτροπῆς ὑπὸ τῶν διασήμεων τότε καθηγητῶν ἐπίσης μαθηματικῶν, Σπαθάρη, Λιανοπούλου, Ἀντωνιάδου καὶ Βαλσαμάκη, ἥτις ἀνέτρεψε τὰ ἐπιχειρήματα ἐν πρὸς ἐν τῆς πραγματείας τοῦ Πολυδώρου. Καὶ ἡ σοβαρὰ αὕτη ἐκθεσις ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀποψιν, ἐρευνῶσα τὸ ζήτημα τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἀνέφερε τὰ κάτωθι : «... ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα, οὐδὲν εὐρίσκει τὸ θρησκευτικῶς συνηγοροῦν, ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀποστήναι τῆς διὰ τῶν αἰώνων καθιερωθείσης Πράξεως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀντικαταστήσαι τὸ ἀστρονομικῶς ἀτελέστερον θεωρούμενον ἡμερολόγιον δι' ἑτέρου ἀστρονομικῶς τελειότερου ὑποτιθεμένου ἡμερολογίου χάριν ἀστρονομικῆς ἀκριβείας περὶ τὸν ἑορτασμόν τῆς ζωοφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἐορτάζουσιν οὐχὶ οἱ ἀστρονομικὴν ἀκριβείαν ἐπιτηδεύοντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλὰ οἱ ἀκριβεῖς περὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς... κατὰ δὲ τὸν ἀπόστολον, τὸ παρατηρεῖν ἡμέρας καὶ καιροὺς καὶ ἐνιαυτοὺς τεκμηριοῖ νηπιότητα ἐν τῇ πίστει καὶ αὐτὸ τοῦτο μετάπτωσιν ἀπὸ τοῦ ζωοποιούντος πνεύματος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ κτεῖνον γράμμα τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καὶ Φαρισαϊσμοῦ».

Ἀναυοίνωσις

Ὡς κατ' ἔτος, οὕτω καὶ ἐφέτος, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ἐορτασθῇ μεγαλοπρεπῶς καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν.

Ἡ ἐσπερινὴ πανηγυρικὴ σύναξις θὰ γίνῃ ἐνταῦθα, εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἱδρύματος τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, Μενάδρου 4, κατὰ τὴν συνήθη μεγαλοπρεπῆ τυπικὴν διά·αξιν, ἀπὸ 4ης ἕως 6ης ἐσπερινῆς.

Καλοῦνται πάντες οἱ πατέρες καὶ ἀδελφοὶ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων ὅπως τιμήσωσι διὰ τῆ παρουσίας των τὴν λαμπρὰν ταύτην πανήγυριν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

Ταραχαὶ εἰς τὴν Δυτιανὴν Ἑευλησίαν. Χειροτονία ἀντιιανονιυῆ ἐπισκόπου Ρώμης. Εἰς ὑπὸ ἑνὸς

Ἱστορικαὶ σημειώσεις ἐνδιαφέρουσαι

Μεταξὺ τῶν παπῶν Ρώμης, οἵτινες κατέχουσιν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν σελίδας μεγάλου καὶ διδακτικοῦ περιεχομένου εἶναι καὶ ὁ Δάμασος.

Ἦτος Ἰσπανὸς τὴν καταγωγὴν ἐκ προγόνων, γεννηθεὶς ἐν Ρώμῃ, παρὰ πατρός ἐκκλησιαστικοῦ ὑπηρέτου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου ὡς γραφέντος κατ' ἀρχάς, ὡς ἀναγνώστου, διακόνου καὶ ἱερέως κατόπιν.

Ὁ Δάμασος πλησίον τοῦ πατρός του ἐξεπαιδεύθη καὶ ἐξέμαθε τὰ πρῶτα γράμματα, ἔλαβε δὲ καὶ τοὺς πρῶτους βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης.

Διάκονος εἰσέτι ὢν παρεκλούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον περισσότερον παντὸς ἄλλου τὰς διαμάχας τοῦ ἀνωτέρου Κλήρου περὶ τὸν θρόνον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, τὸν ὁποῖον διεξεδίκουν ὁ Λιβέριος ἀφ' ἑνός, ὃν ὁ ἀρειανὸς αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖος ἐξώρισε καὶ ὁ Φήλιξ ἄρ' ἑτέρου, ὃν ὁ Αὐγούστος ἐγκατέστησεν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου.

Ὁ διάκονος τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἀφοῦ συνώδεισε τὸν ἐξόριστον Ἐπίσκοπόν του μέχρι τινός, ἐπανῆλθεν εἰς Ρώμην, ἔνθα ὑπεστήριξε μὲν τὸ πρῶτον μετ' ἀφοσιώσεως τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Λιβερίου, ἀλλὰ κατόπιν προσεχώρησεν εἰς τὸν Φήλικα μετὰ τῆς μεγαλυτέρας μερίδος τοῦ Κλήρου, ἀφοῦ ἀπηλπίσθησαν νὰ ἐκπαιδῶσι πλέον τὸν Λιβέριον, ὅστις ἦτο ἡδὴ γέρον καὶ ἀσθενής. Σημειωθῆτω δέ, ὅτι αἱ τοιαῦται μεταβολαὶ καὶ μεταπτώσεις εἰ, περιστάσεις

ἐκκλησιαστικῶν ἀνωμαλιῶν, συνεπεῖα ἐπεμβάσεως πιεστικῆς τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἐν εἶναι ἀσυνήθεις. Τότε τίθενται εἰς δοκιμασίαν σκληρὰν καὶ αἱ ἐκλεκτότεραι συνειδήσεις καὶ οἱ ἰσχυρότεροι χαρακτήρες, οἱ δὲ στέφανοι τῆς μέχρι τέλους ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀμεταπτώτου πίστεως εἰς ὀλίγους ἀπομένονται.

Χειροτονηθεὶς ἱερεὺς ὁ Δάμασος κατέλαβε, λόγῳ τῆς μεγάλῃ μωφώσεώς του, θέσιν μεταξὺ τῶν σπουδαιοτέρων κληρικῶν τῇ Ρωμαϊκῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἡ ἐξωτερικὴ παιδεύσις του ἦτο πολυμερής, τόσοις εἰς τὰς θεωρητικὰς ὅσον καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἐπιστήμας ἦτο δὲ καὶ ποιητὴς ἐκ τῶν δοκίμων. Εἰς τὸν χαρακτήρα ἀγαθὸς καὶ ἥπιος εἰς τὰς ὁμιλίας του λεπτὸς καὶ πνευματώδης εἰς δὲ τοὺς τρόπους καὶ τὰς συναταστροφάς του ἀγαπητός, ὥστε αἱ σχέσεις αὐτοῦ αἱ περιποιητικαὶ καὶ συμπαθεῖς πρὸς τινὰς τῶν οἰκοδεσποινῶν, μολοντόι ἀδῶναι, παρέσχον ἐν τούτοις ἀφορμὴν κακολογιῶν εἰς βίβρος του. ἀναιρεθεῖσων ὅμως μετ' ἀγανακτήσεως. Καὶ αἱ κακολογίαι αὐταὶ ἐφαίνοντο κατασιγασθεῖσαι ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὅτε τῷ 366. τοῦ παπικοῦ θρόνου κενωθέντος διὰ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ Φήλικος καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Λιβερίου, παρουσιάσθη ὁ Δάμασος ὅπως ἀνέλθῃ εἰς αὐτόν.

Εἶχεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ὑγιᾶ μερίδα τοῦ Κλήρου, ἥτις ὅμως δὲν ἦτο καὶ ἡ δραστηριωτέρα. Σπεῖρα διακόνων φιλοδόξων εἰς τοὺς ὁποίους προσετέθησαν

Ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιος ἐν μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῶν Θεοφανείων εἰς Θεσσαλονίκην.

καὶ ἱερεῖς τινες φθονεροὶ ἀντέταξαν εἰς αὐτὸν ἓνα ἐκ τῶν φίλων τῶν Οὐρσίνων ἢ Οὐρσίνον ὀνόματι. Ἦτο τρόπον τινὰ ἢ μερὶς τῶν διακόνων κατὰ τῶν ἱερέων ἦτο ἢ μερὶς τῶν *καθαρῶν*. Διότι πολλοὶ πράγματι ἐξ αὐτῶν δὲν ἐπεκοινώνησαν μετὰ τοῦ ἀρειανοπροβλήτου Φήλικος καὶ ἐπεδείκνυν τὰ στίγματα τῆς μαρτυρικῆς δῆθεν ὁμολογίας αὐτῶν μολοῦντι ἐν πραγματικότητι εἶχον ζήσει εἰρηνικώτατα εἰς τὴν Ρώμην.

Ὁ Οὐρσίνος ὑποψήφιος τῆς παρατάξεως ταύτης διὰ τὴν παλασίνην ἦτο ἄνθρωπος τολμηρὸς, ταχύς καὶ ἐθνεωρεῖτο ὡς διδάσκαλος εἰς τὰς ραδιουργίας καὶ τὰς συνωμοσίας Ἀρχηγὸς μικρᾶς στρατιᾶς διακόνων ὁμοίων του ταχέως ἤθροισε πράκτορας καὶ ἐκλογίς ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐν Ρώμῃ, εἰς ὅλας τὰς συνοικίας καὶ τὰς τῶν πατρικῶν καὶ τὰς τοῦ λαοῦ. Προσηταιρίσθη ἀνεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως τοὺς πάντας μισοὺς ἢ ἰσχυροὺς τοῦ ἱπποδρομίου καὶ μέχρι αὐτῶν τῶν *ἀλλαντοφάγων καὶ κραμβοφάγων*, ὄχλου δηλαδὴ ἀκαθάρτου οἰκοῦντι ἡμέραν καὶ νύκτα ἐπὶ τῶν βιθμίδων τῶν ἀμφιθεάτρων. Οἱ φίλοι τοῦ Οὐρσίνου δὲν ἐνδιαφέροντο ἐὰν τὸ

πλῆθος τοῦτο ἦτο δοθόδοξον καὶ ἀρειανόν, χριστιανικόν, ἢ εἰδωλατρικόν. Ὁ φανατισμὸς καὶ τὸ χρῆμα ἐξίσωσε τοὺς πάντας.

Ἡ ἐκλογή πραπαοασκενασθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατεράνου, παρεπέμφθη ὑπεροπὴν εἰς τὴν τοῦ ἁγίου Λαζαρίου. Ἡ μεταβίβη αὕτη ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ τὸν Δάμασον, ὅστις εὗρισκεν ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ διήλθεν τὸν βίον αὐτοῦ, τοὺς πολυαριθμοτέρους καὶ πιστοτέρους ὁπαδούς. Καὶ παρ' ὅλον τοῦτο κατὰ τὴν στιγμήν τῆς δι' αὐτοῦ τῶν ψήφων παρουσιάσθη τὸ παράδοξον νὰ εὐμεθῶσι οἱ ψήφοι σχεδὸν ἐξ ἴσου διανεμεθῆναι τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὑπῆρξεν ἡ προπαγάνδα τῆς ψηφοφορίας ὑπὲρ τοῦ Οὐρσίνου. Πάντως ἐπειδὴ ὁ Δάμασος κατὰ τι ἐπλεοψήφει ἀνεκηρύχθη, ἀλλ' οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Οὐρσίνου διεμαρτυρήθησαν ἡλθον μάστιχα εἰς χεῖρας, συνεπλάκησαν ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ ἱερὸς τόπος καταληφθεὶς καὶ πάλιν ἀνακαταληφθεὶς ἐκκληδιώθη δι' αἷματος. Ἐν τέλει κύριος τοῦ πεδίου τῆς μάχης καθὼς καὶ τῆς ἐκλογῆς γενομένης ὁ Δάμασος ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Ὡστίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκ παραδόσεως

Ἐπιστροφή εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν μετὰ τὴν Κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς Θεσσαλονίκην.

ΔΙΑΤΙ ΟΙ ΔΙΚΑΙΟΙ ΘΛΙΒΟΝΤΑΙ;

Συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον μερικά παράξενα γεγονότα, πρὸ τῶν ὁποίων ἱστάμεθα ἐκπληκτοὶ ἀποροῦντες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσωμεν τοὺς λόγους. Ὁ Α. εἶναι ἐνάρειτος καὶ ὁμως πένεται. Ὁ Β. διάγει βίον ἀγίου, καὶ ὁμως ὁ ὕψιστος Θεὸς τὸν ριπτεῖ εἰς ἀφάνειαν καὶ ἀδοξίαν. Ὁ Γ. ἐπὶ τόσα ἔτη ὑπηρετεῖ τὸν Θεὸν καὶ τὸν καθικέτευε νὰ τῷ δώσῃ ἓν τέκνον, καὶ τώρα, ὅποτε τὸ πέκτησε, τὸ χάνει ὡς ὀπτασίαν ἔμπροσθέν του. Τέλος ἡ Δ. εἶναι γυνὴ χρησιμοτάτη, τιμιωτάτη καὶ εὐσεβεστάτη, καὶ ὁμως ὁ Θεὸς δὲν τὴν ἐλροίκισε μὲ τὸ δῶρον τῆς καλλονῆς· τοῦναντίον τὴν ἐπλασε ἀσχημον. Διατί ὅλα αὐτὰ;

Διότι; Διατί; Μήπως ἡξεύρω καὶ ἐγώ;... «*Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;*» (Ρωμ. ια', 34). Ἀλλὰ τίς οἶδεν, ἂν ὁ Θεὸς, φερόμενος πρὸς τοὺς τέσσαρας αὐτοὺς ἀνθρώπους, ὡς φέρεται, ἐλιζήτει τὴν εὐτυχίαν των μὲ τρόπον πολὺ ἀσφαλές· περὶ παρὰ ἂν τοῖς ἐχάριζε πλούτη, δόξαν, πολυτεκνίαν, καλλονήν; Δὲν θέλω νὰ ριψω τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ χροσίου· ἀλλὰ τίς ἀγνοεῖ καὶ τὰ καὶ ἃ αὐτοῦ ἀποτελέσματα; Δι' αὐτοῦ διευκολύεται ἡ ἐξαχρείωσις, ταπεινούνται οἱ χιρακτῆρες, ἐκδηλύεται ἡ ζωὴ, κατέχεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου ὄργανον πρὸς κατόρθωσιν παντὸς ἀθροῦς του. Ζητεῖτε λοιπὸν διατί ὁ Α., μεθ' ὅλην τὴν ἀρετὴν του, πένεται; Διότι ὁ Θεὸς τὸν ἀγαπᾷ καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν χάσῃ, προσφέρων εἰς αὐτὸν τὸ δῶρον τοῦτο δῶρον. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος—ἴσως—διὰ τὸν ὁποῖον δὲν τὸν κάμνει πλούσιον. Διότ πόσους ἡμεῖς μέχρι σήμερον ἀνθρώπους εἶδομεν, οἵτινες ἐνεθυμοῦντο τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἐπίστευον καὶ τὸν προσεκύνουν, ἐφ' ὅσον ἦσαν πτωχοί, εὐθὺς δὲ ὡς ἡ μοῖρα τοῖς προσεμεΐδιασε, τὸν ἔλησμόνησαν καὶ τὸν ἀφῆκαν;

Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὁ Θεὸς δὲν φανερώνει εἰς τὸν πολὺν κόσμον καὶ δὲν διαφημίζει τὴν ἀγιότητα τοῦ Β, ἀλλὰ τὴν κρατεῖ κε ρυμμένην ὡς εὐῶδες κρεῖνον ὑπὸ πυκνὰς ἀκάνθας· διότι γνωρίζει, ὅτι, ἐὰν ἐκ τῆς ταπεινότητός του τὸν ἀνύψουν εἰς τιμὰς καὶ δόξας, θὰ τὸν ἐξεθάμβωνεν, ἡ δ' ἐντεῦθεν γενιωμένη περιφιλανθία καὶ ἑπαρσις θὰ ἐμάρανε τῆς ἀρετῆς τὸ ἄνθος.

Ἀφῆρπασε δ' ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τοῦ Γ καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ τέκνον καὶ τὸν ἀφῆκεν ἀπαῖδα, διότι προεἶδεν ὁ Μέγας καὶ ἀγιὸς Θεός, ὅτι τὸ μέλλον

ἀνῆκε τὸ προνόμιον νὰ χειροτονῇ τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ρώμης. Τὰ κομικοτραγικὰ αὐτὰ ἐπεισόδια ἔλαβον χώραν κατὰ τὰς πρώτας ἐβδομάδας τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 366.

Ἀλλ' ὁ Οὐρσίνος κατεπολεμήθη μὲν ἀλλὰ δὲν ἡττήθη. Ὑπέβαλε ἔκκλησιν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς καὶ κατήγγειλε τὸν διορισμὸν τοῦ Λαμάσου ὡς ἄχρον διττῶς ἐλαττωματικὸν καὶ λόγῳ ἀταξίας περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ λόγῳ ἡθικῆς ἀναξιοτήτος τοῦ ἐκλεγέντος προσώπου μεθ' ὃ ἐξ ἰδίας ἐξουσίας ἐκάλεσε τὸν λαὸν εἰς δευτέραν ἐκλογὴν, ἣν οὗτος καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ μετὰ πολλῆς ταχύτητος παρεσκεύασαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Κάθοδος εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς Κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ προπορευομένου τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου Θεσσαλονίκης.

τοῦ τέκνου τούτου (τίς οἶδεν;) δὲν θὰ ἦτο σύμφωνον πρὸς τοῦ φιλοχρ στοὺς πόθους τοῦ ὕσεβους γονέως, μὲ πολλὰς δὲ πικρίας θὰ τοῦ συνέτεμνε τὸν χρήσιμον καὶ φιλάνθρωπον βίον.

Περὶ δὲ τῆς Δ, τί θέλεις νὰ εἰπωμεν, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα; Αὐτὴν ὁ Θεός, καίτοι ψυχικῶς πάγκαλον καὶ ὠραῖον, δὲν ἐστόλισεν ὁμως καὶ ἔξωθεν μὲ ζηλευτὰ δῶρα τῆς καλλονῆς, οὐδὲ τὴν κατέστησε ραδινὴν αἱ εὐσωμον, οὐδ' ἐσκόρπισεν εἰς τὰς παρεῖας τῆς ρόδα κα κρεῖνα Γνωρίζεις τὴν αἰτίαν; Διότι ἡ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἀθῶα εὐμορφία κρύπτει πολλοὺς κινδύνους καὶ πλείστας ὕσας ἐπιβουλὰς καὶ ἐνέδρας, δὲν ὑπάρχει δὲ πολλάκις ἐχθρὸς τῆς τιμῆς καὶ τῆς χρηστότητος χειρότερος ἀπὸ τὴν καλλονήν, Ἄν ἡ κυρία Δ, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἐπλάττετο κατὰ τὸ σῶμα ὠραία, εἶναι λίαν ἀμβολὸν ἂν θὰ διетήρει μέχρι τοῦδε καὶ τὴν ψυχικὴν τῆς ὠραιότητά. Ἀλλ' ὁ Θεός, ὁ προσορίσας δι' ὑψηλότερα ἀγ. θὰ καὶ ἀφθαρτότερα κάλλι τὸν ἄνθρωπον, λίαν ἀσμένως ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοῦ πάντας ἐκείνους τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς παγίδας, οἵτινες θὰ τὸν ἡμποδίζον εἰς τὴν αἰθερίαν πτήσιν του....

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥ ΤΟΥ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

Ἀκόμῃ δὲν ἦτο τρίτῃ ἢ τετάρτῃ ἡμέρᾳ ἀφότου μὲ ἐπληξε τὸ ἄκουσμα τοῦ ἀφορήσου παθήματος σου καὶ ὡς ἔτι μπεβαλλον, διότι οὐδὲ εἶχεν ἡμπορέσει ὁ κομιστὴς τῆς λυπηρᾶς εἰδήσεως σαφῶς τὸ συμβᾶν νὰ μᾶς διηγηθῇ καὶ ἠρόμεν νὰ μὴ εἶναι ἀληθές, δυσκολευόμενος νὰ παραδεχθῶ τὰ κοινολογούμενα, ἔλαβον γράμμα τοῦ ἐπισκόπου, τὸ ὅποιον ἀκριβῶς, διηγουρίτζε τὴν δυσἀρέστου ἀγγελίαν. Καὶ πόσον μὲν δι' αὐτὴν ἔστέναζα καὶ πόσα ἔχυσα δάκρυα, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ λέγω; Διότι καὶ ποῖος ἔχει τόσον λιθὴν τὴν καρδίαν, ἢ κατ' ὁλοκληρίαν εἶναι ξένος πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὥστε ἀπαθῶς νὰ ὑπομένῃ τὸ συμβᾶν ἢ ὑπὸ μετρίας μόρον λύπης νὰ καταληφθῇ ἡ ψυχὴ του; Οἴκου λαμπροῦ διαδόχου, τοῦ γένους του στήριγμα, τῆς πατρίδος ἐλπίς, γονέων εὐσεβῶν βλάστημα, ὑπὸ μυρίας εὐχῆς αὐξηθέν, εἰς αὐτὸ τῆς ἡλικίας του τὸ ἄνθος, ἐκμέσου τῶν πατρικῶν χειρῶν ἀνηρπάγη καὶ ἀπέπτυε εἰς δυστυχίαν τοιοῦτον ποία ἀδαμαντίνη φύσις, ἡμπορεῖ ν' ἀνθέξῃ καὶ εἰς συμπάθειαν νὰ μὴ κινήσῃ; ὥστε δὲν εἶναι ποσῶς μέγα, ἂν καὶ ἡμᾶς βαθέως ἐπιρέασε τὸ κακόν, οἵτινες ἐξ ἀρχῆς ἐλοφύχως εἴμεθα ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτὴν καὶ ἰκαίμας ἔχομεν τὰς ἰδιότητας χαρὰς καὶ λύπας. Μολονότι ἐφαίνεται, μέχρι τοῦ χρόνου τοῦλάχιστον τούτου, ὅτι ὀλίγα ἦσαν εἰς σὰς τὰ λυπηρά, εἰς τὰ περιουσιώτερα δὲ πάλιν εὐνοϊκά σὰς ἤρχοντο τὰ πράγματα ἀλλὰ διὰ μᾶλλον, ἐκ βασιλείας δαίμονος, ὅλη ἐκείνη τοῦ οἴκου σας ἡ εὐτυχία καὶ τῶν ψυχῶν σας ἡ ἰλαρότης ἠφανίσθη καὶ σκυθρωπότης διεχύθη εἰς τὸν βίον μας. Ἐάν μὲν λοιπὸν νὰ δασασχεῶμεν διὰ τὰ συμβάντα καὶ νὰ δακρύωμεν θέλωμεν, δὲν θὰ μᾶς ἀρκέσῃ ὅλως ὁ βίος καὶ ἂν οἱ ἄνθρωποι ὅλοι τοὺς στεναγμούς των μὲ τὴν ἰδικότητά μας ἐνώσωσι δὲν θὰ ἡμπορέσωσι νὰ ἐξισώσῃ τὸν ὀδυρμόν των μὲ τὸ μέγεθος τοῦ παθήματος ἀλλὰ καὶ ἂν τῶν ποταμῶν ὅλων τὰ ρεύματα δάκρυα γίνωσι, δὲν θὰ ἐπαρκέσωσι ν' ἀποτελέσωσι θρήνον ἐξιόν τῆς συμφορᾶς.

Ἐάν ὅμως θελήσωμεν, τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖόν ὁ Θεὸς εἰς τὰς καρδίας μας ἐναπέθεσε, νὰ χρησιμοποιήσωμεν τώρα τὴν σέβιν ἐννοῶ καὶ τὴν κρίσιν τὴν φρόνουν, ὅποια καὶ εἰς τὰς εὐτυχίας ἡξέυρει νὰ ὀρίξῃ μέτρα εἰς τὰς ψυχὰς μας, καὶ εἰς τὰς καθημερινὰς περιστάσεις ν' ἡμᾶς ὑπενθυμίζῃ καὶ ξεύρει τὴν φύσιν των ἀνθρωπίνων καὶ νὰ θέτῃ ὑπὸ ὅψιν μας καὶ ὅσα εἶδομεν καὶ ὅσα ἠκούσαμεν ὅτι δηλαδὴ ὁ βίος εἶναι γεῖατος ἀπὸ τοιαῦτα πάθη, καὶ πολλὰ εἶναι τὰ παραδείγματα τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν καὶ τελευταῖον, ὅτι πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ εἶναι νὰ μὴ λυπῶνται οἱ πιστεύοντες εἰς Χριστὸν καὶ εἰς ἀνάστασιν ἐλπίζοντες καθὼς εἰ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα καὶ δὲ τὴν μεγάλην ὑπομονὴν μεγάλους δόξης στεφάνους διαθέτει ὁ ἀγωνοθέτης Θεός· ἔάν εἰς τὸν λογισμόν μας ἐπιτρέψωμεν τὰ κατενυστικά ταῦτα νὰ μᾶς πάλιν θὰ ἡμπορέσωμεν ἴσως νὰ εὐφρανῶμεν παρηγορίαν τοῦ δυστυχήματος καὶ νὰ καταντήσωμεν μετριοπαθέστεροι πρὸς αὐτό.

Διὰ τοῦτο δὲ σὲ παρακαλῶ ὡς γενναῖον στρατιώτην, νὰ σταθῇς καρτερικὸς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πληγῆς, καὶ νὰ μὴ ὑποκύψῃς εἰς τὸ βάρος τῆς λύπης, μηδὲ ν' ἀφήσῃς τὴν ψυχὴν σου νὰ καταπονῇ ὑπὸ τῆς θλίψεως, ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι καὶ ἂν οἱ λόγοι μᾶς διαφεύγῃσι ὧν ὅσα ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει, ἀλλὰ βεβαίως ὅτι ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ σοφίᾳ καὶ τῇ ἀγάπῃ του ἐπετράπη, ἀποδεκτὸν πρεπεῖ νὰ εἶναι, ὅσον καὶ ἂν τυγχάνῃ λυπηρόν. Διότι αὐτὸς ἡξέυρει πῶς ἔχει νὰ λευθετῇ τοῦ καθένος τὸ συμφέρον, καὶ διὰ τὴν αὐτὴν χρόνον βίου δὲν ὥρισεν οἱ ὅλους ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὑπάρχουσιν αἰτίαι τις, εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀκατάληπτος, διὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοι μὲν ταχύτερον ἀρπάζονται ἐκ τούτου, ἄλλοι δὲ ἀφίονται νὰ ἀξάνωσιν ἐπὶ μακρύτερον τὰς ταλαιπωρίας των εἰς τὸν ὀδυρμόν τοῦτον βίον. Ὡστε δι' ὅλην τὴν φιλανθρωπίαν νὰ προσκυνῶμεν ὀφειλομένους καὶ νὰ μὴ δυσησασκετώμεν, ἐνθυμύμενοι τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ ἀοίδιμον φωνὴν τὴν ὁποίαν ὁ μέγας ἀθλητὴς τῆς ζωῆς, ὁ Ἰωβ, ἀφῆκεν, ὅταν εἰς ἐν συμπόσιον εἶδε τοὺς δέκα παῖδας του εἰς βραχείαν καιροῦ στιγμὴν νὰ συντριβῶσιν. «Ὁ Κύριος τοὺς ἔδωκεν, ὁ Κύριος μου τοὺς ἀφῆρεσεν καθὼς ὁ Κύριος ἠθέλε, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἔγινεν». Τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν φωνὴν καὶ καρτερίαν ἰδικήν μας ἅς ἀμώμεν καὶ ἴσως ὁ μισθὸς θὰ δοθῇ παρὰ τοῦ δικαίου κριτοῦ εἰς ὅσους ἴσα ἐπέδειξαν ἀνδραγαθήματα.

Δὲν ἀπεστερήθημεν τὸν ἀποδημήσαντα υἱόν, ἀλλὰ τὸν ἀπεδώκαμεν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις προσκαίρως μᾶς τὸν ἐνεπιστεύθη· οὐδὲ ἠφανίσθη ἡ ζωὴ του, ἀλλὰ πρὸς τὸ καλῆτερον μετεχηματίσθη καὶ ἡ γῆ δὲν κατέκρυψε τὸν ἀγαπητόν μας, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς τὸν ὑπεδέχθη. Ὀλίγον ἅς περιμένωμεν, καὶ θὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτόν. Οὐδὲ ποῦς εἶναι ὁ χρόνος τοῦ χωρισμοῦ, ἀφοῦ ὅλοι εἰς τὸν δρόμον τοῦ βίου τούτου πρὸς τὸ αὐτὸ κατάντημα ὠδοῦμεθα· καὶ ἐνῶ ὁ εἰς εἰς αὐτὸ εἶχε προφθάσει νὰ καταλύσῃ ἤδη. ἕτερος ἐπηκολούθησε, καὶ ἄλλος σπεύδει, ὅλους δὲ ἐν θὰ ὑποδεχθῇ τέλος. Διότι καὶ ἂν ταχύτερον τὴν ὁδὸν τοῦ ἐπρόφθασε νὰ διαιύσῃ, ἀλλ' ὅλοι τὴν αὐτὴν θὰ βαδίσωμεν, καὶ ὅλους ἡ αὐτὴ περιμένει κατοικία. Μόνον εἶθε καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ἀρετῆς νὰ γίνωμεν καθαροὶ ὡς ἐκεῖνος· ὅπως διὰ τὸ ἄθρο καὶ ἁπλοῦν καὶ ἁδολὸν τοῦ ἡθους ἐπυτύχωμεν τὴν αὐτὴν ἀνάπαυσιν, τὴν ὁποίαν θὰ λάβωσιν ὅσοι ἔζησαν ὡς ἐν Χριστῷ παιδία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγ-γος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΟΙ ΣΟΦΟΙ ΝΟΜΟΘΕΤΑΙ

Α' ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

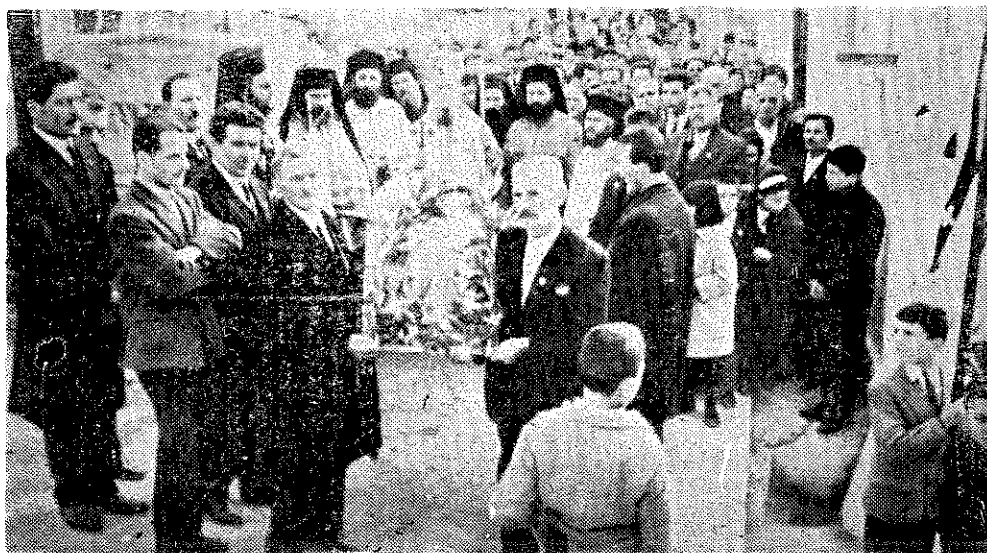
Ὁ Λυκούργος ὡς νομοθέτης καὶ κυβερνήτης τῆς Σπάρτης ἐφρόντισε νὰ καταστήσῃ πάντα πολίτην σπαρτιατὴν ἰδιοκτῆτην γαιῶν, ἱκανῶν νὰ διατρέψωσιν αὐτόν, ὅπως οὕτω παύσωσιν αἱ ἀντιζηλῖαι, τὰ παράπονα, οἱ φθόνοι καὶ αἱ ἀμοιβαῖαι καταδρομαί, παντες δὲ ἀγαπήσωσι τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐνομίαν. Γνωρίσας δὲ ὁ Λυκούργος τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς πολυτελείας, τῆς τρυφῆς καὶ τῆς φιλοχρηματίας, ἐξ ὧν καὶ τὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη καταστρέφονται, ἐπροσπάθησε διὰ τῶν λιτῶν συσσιτίων καὶ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς σιδηροῦ ὀγκώδους καὶ βαρέως νομίσματος, καταργηθέντων τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν, νὰ συνηθίσῃ τοὺς σπαρτιάτας εἰς δίαιταν λιτὴν, νὰ ἐξαλείψῃ τὴν φιλοχρηματίαν καὶ τὴν ἐξωθεν εἰσαγομένην πολυτέλειαν. Αἱ κατὰ τῆς τρυφῆς, τῆς πολυτελείας καὶ τῆς φιλοχρηματίας εὐγενεῖς προσπάθειαι τοῦ Λυκούργου ἡρέθισαν δυστυχῶς κατ', αὐτοῦ τοὺς πλουσίους, τῶν ὁποίων ἡ συνήθης μανία εἶναι τὸ νὰ ἐπιδεικνύωσι διὰ τῆς πολυτελείας τὰ πούτῃ των, ἐνῶ τὰ πλούτη, οὐδεμίαν προσωπικὴν ἀξίαν καὶ τιμὴν προσάπτουσιν, ἐὰν ὑπὸ τῆς ἀρετῆς δὲν διέπωνται.

Μεταξὺ τῶν δυσηρεστημένων πλουσίων ἦτο καὶ νέος τις Ἀλκανδρος καλούμενος, ἀνάγωγος καὶ αὐθάδης. Ὁ νέος οὗτος ἐπιτεθεὶς αὐθαδῶς κατὰ τοῦ Λυκούργου ἐξώρυξε διὰ τῆς βακτηρίας του ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀλλ' ὁ Λυκούργος δὲν ἠγανάκτησεν οὐδὲ προέβη εἰς ἀντεκδίκησιν. Ἠπίως καὶ ἀταράχως ἐπέδειξε εἰς τοὺς παρόντας σπαρτιάτας τὸ αἵματωμένον πρόσωπόν του καὶ τὸ τυφλωθέν μάτι του. Οἱ δὲ Σπαρτιάται συγκινηθέντες ὑπὸ τῆς διαγωγῆς τοῦ Λυκούργου παρέδωκαν ἀμέσως εἰς χεῖράς του τὸν νέον Ἀλκανδρον, ὅπως τὸν τιμωρήσῃ. Ὁ Λυκούργος πα-

ραλαβὼν τὸν Ἀλκανδρον εἰς τὴν οἰκίαν του οὐχὶ μόνον δὲν ἐκακοποίησεν αὐτόν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον ψυχρὸν τῷ ἐπέτεινεν. Ἐφρόντισε δὲ νὰ σωφρονίσῃ αὐτόν διὰ τοῦ παραδείγματός του. Καὶ τῷ ὄντι ὁ Ἀλκανδρος συνδιαιτῶμενος μετὰ τοῦ Λυκούργου καὶ βλέπων τὴν πραότητα καὶ ἀγαθότητα τοῦ ἀνδρός, τὴν αὐστηράν καὶ λιτὴν διαίταν του, τὸ φίλεργον καὶ φιλόπονον αὐτοῦ, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ θαυμάζῃ καὶ νὰ ἐπαινῇ τὸν Λυκούργον ὡς ἀνεξίκακον, πρᾶον καὶ ἡμέρον, αὐτὸς δὲ ἀπὸ αὐθάδης καὶ πονηρὸς νὰ γίνῃ νέος κοσμιώτατος καὶ σωφρονέστατος.

Β' ΣΟΛΩΝ

Σόλων ὁ νομοθέτης καὶ κυβερνήτης τῶν Ἀθηναίων κατετάχθη μετὰ τῶν ἐπτά Σοφῶν τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν πείραν καὶ τὰς πολλὰς γνώσεις τὰς ὁποίας ἀπέκτησε ταξιδεύων εἰς ξένας χώρας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν μετριοπάθειάν του, τὴν δικαιοσύνην, τὴν πραότητα, τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν του. Ἔνεκα τῶν ὁποίων ἀπέκτησε καὶ τὴν κοινὴν ἀγάπην καὶ ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν του. Περὶ αὐτοῦ ἱστορεῖται, ὅτι προερχόμενος ἐξ Αἰγύπτου διὰ τῆς Κύπρου ἦλθεν καὶ εἰς τὴν Λυδιαν τῆς Ἀσίας, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ βαθύπλουτος Κροῖσος, ὅστις ὑποδεχθεὶς εἰς τὰς Σάρδεις, πρωτεύουσαν τῆς Λυδίας, τὸν σοφὸν Σόλωνα καὶ ἐπιδείξας εἰς αὐτόν τὰ μεγάλα πλούτη του, ἠρώτησεν ἂν εἶδεν ἄλλον τινὰ θνητὸν εὐτυχέστερον αὐτοῦ. Ὁ δὲ Σόλων, ὅστις ἀπεστρέφετο τὴν κολακειάν τῷ ἀπήντησεν, ὅτι ἐν πρέπει νὰ μακαρίζωμὲν τινὰ πρὸ τοῦ τέλους του οὐτὲ νὰ μεγαλοφρονῶμεν διὰ τὰ παρόντα ἀγαθὰ μας, διότι τὸ μέλλον ποικίλον καὶ ἀδηλον, καὶ καθὼς ἀγωνιζόμενος δὲν στεφανοῦται πρὶν νικῆσῃ, οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι πρὶν ἢ λήξωσιν εὐτυχῶς τὸν βίον δὲν δύνανται νὰ θεωρῶνται μακάριοι. Τότε δὲ λέγουσιν ὅτι, ὁ μυθοποιὸς Αἰσωπος εὐρεθεὶς εἰς τὰς Σάρδεις εἶπεν εἰς τὸν Σόλωνα

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος εἰς Λαμίας προεξάρχοντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Αὐξεντίου

«Ἄνθρωπος ἀνδρώπῳ λύσιος»

Ὁ φωστὴρ τῆς Ναζιανζοῦ Γρηγόριος, σκεπτόμενος τὴν ζωὴν τῶν κρατούντων ὑποκειμένων εἰς τόσας φροντίδας καὶ κόπους, ἔλεγε πολλάκις. Ἄληθώς τέχνη τυχῶν εἶναι καὶ μάθησις τῶν μαθήσεων, νὰ ἡξεύρηται νὰ κυβερνήσῃ ἀνθρώπους, διότι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα ὁ ἄνθρωπος, ἔχει καὶ ποικίλον τρόπον καὶ διάφορον γνώμην, καὶ τὸ χειρότερον. μισεῖ πάντοτε ἐκείνους ὅπου τὸν κυριεύουσιν, ὅθεν ἡμέραν

να, ὅτι εἰς τοὺς Βασιλεῖς πρέπει νὰ λέγωμεν τὰ εὐχάριστα, ὁ δὲ Σόλων τῷ ἀπάντησεν, ὅτι *οὐχὶ τὰ εὐχάριστα ἀλλὰ τὰ ἄριστα* ὀφείλομεν νὰ λέγωμεν εἰς τοὺς Βασιλεῖς, πρὸς τὸ συμφέρον καὶ αὐτῶν καὶ τῶν ὑπηκόων των.

Καὶ ὁ μὲν ὑπερήφανος Κροῖσος ὠργίσθη καὶ κατεφρονῆσε τότε τὸν σοφὸν Σόλωνα· ἀλλ' ὅτε μετὰ τινα ἔτη κατανικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κύρου καὶ χάσας καὶ θρόνον καὶ πλοῦτη, ἐπρόκειτο νὰ καῇ ζῶν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Σόλωνος καὶ ἐπὶ τῆς πυρᾶς καθήμενος ἐνέκραξε «Σόλον, Σόλον, Σόλον». Ὁ δὲ Κύρος μαθὼν τότε σοφοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Σόλων εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Κροῖσον περὶ τῆς ἀσταθείας καὶ ἀβεβαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων, συναισθανθεὶς δὲ τὴν ὀρθότητα αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἡ θέσις τοῦ Κροίσου προφανῶς ἀπεδείκνυε, καὶ φοβηθεὶς μὴ καὶ αὐτοῦ τὸ τέλος ἀναίανθ' δυστυχές, ἀπήλλαξεν ἀμέσως τὸν Κροῖσον ἐκ τῆς πυρᾶς. Οὕτως ὁ Σόλων καὶ τὸν Κροῖσον ἔσωσε καὶ τὸν Κύρον ἐσωφρόνισεν. Εἰς τὸν Σοφὸν Σόλωνα ἀνέκουν τὰ ὠφελιμώτατα καὶ πλήρη βαθυτάτης ἐνντίας ρητά

«Μὴδὲν ἄγαν—Μὴ ψεύδου, ἀλλ' ἀλήθευε. Μὴ κακοῖς ὀμίλει. Πρῶτος ἴσθι—Ἡδονὴν φεῦγε, ἥτις λύπην τίκτει—Ἀρχεσθαι μαθὼν, ἀρχεῖν ἐπιστήση».

καὶ νύκτα μελετᾷ ἐπιβουλὰς, κατασκευάζει δόλους, καὶ ἐφευρίσκει νέα μηχανουργήματα. Δὲν σκληραίνεται ὁ λέων κατὰ τοῦ λεόντος, οὔτε ἡ πάρδαλις κατὰ τῆς παρδάλεως, ἀλλ' ἑκάστου εἶδους τὰ ζῶα εἴτε ἡμερα, εἴτε ἡγρία, ὁμοῦ συναθροίζονται καὶ ὅλα κατὰ τῶν ἀνομοίων ζώων πολεμοῦσιν· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὸν ἀνθρώπον ἐπιβουλεύεται, τὸν σκοποῖ, τὸν βλάπτει, τὸν ζημιώνει καὶ μόνος ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ μὲ ἀσφάλειαν ἀνάμεσα εἰς τὸ γένος του. Ὁδὲν ἀληθεύει τὸ ρητὸν τοῦ Ἀριστοτέλους ὅπου λέγει, πὼς καθὼς ὁ ἄνθρωπος ὅταν μετὰ λόγου πολιτεύεται εἶναι τὸ καλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, οὕτω ὅταν ἄνευ λόγου διοικῆται καὶ δὲν ὑποτάσσεται, εἶναι ἀπὸ αὐτὰ τὰ θηρία χειρότερος. Ὑπερβαίνει τότε ὁ θυμὸς του πάντων τῶν θηρίων τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀποτολμίαν· διότι ἐκεῖνα μὲ τὰ εὐεργεσίας ἐνίοτε ἡμερώνονται, ὁ ἄνθρωπος δὲ οὐδέ τοις, ἀλλὰ γίνεται ὑπὲρ τὴν πάρδαλιν σκληρότερος, ὅπου κακίζει καὶ ὅταν κανεὶς τῆς κάμνῃ καλωσύνην. Καὶ εἰς τοῦτο ἡμποροῦμεν νὰ βεβαιωθῶμεν ἀπὸ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς τὴν μαρτυρίαν.

Οἱ σαράπαι Δαρείου τοῦ βασιλέως εἶχαν ζητήσει, ὅπως ριφθῇ εἰς τὸν λάκκον τῶν λεόντων ὁ προφήτης Δανιήλ, ὡς παρήκοος τῶν βασιλικῶν προσταγμάτων, καὶ ὁ βασιλεὺς διὰ τὰ τοὺς πληροφορήσῃ, διέταξε καὶ τὸν ἔρριψαν. Λέγει ὁμως ἡ Γραφή, πὼς ὁ Δαρεῖος εἶπε καὶ ἔβη ἀν' ἐνθὺς μίαν μεγάλην πέτραν ἐπάνω τοῦ λάκκου, τὴν ὁποίαν ἐσφράγισε μὲ τὴν σφραγίδα τὴν βασιλικήν, διὰ νὰ μὴ ὑπάγῃ καὶ νεῖς νὰ κακοποιήσῃ τὸν Δανιήλ. Μὰ πὼς εἶναι τοῦτο; Αὐτὸς ἔρριψε τὸν Προφήτην νὰ τὸν φάγουν οἱ λέοντες καὶ ἔπειτα τὸν φυλάττει ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; Ἀρὰ γε οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς λέοντας εἶναι σκληρότεροι;

Βέβαια εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο φρονιμώτατα ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς νὰ σφραγίσῃ τὸν λάκκον. Διότι ἡξευρεν

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος—Σαλαμῖνος χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. κ. Γεροντίου

ΟΦΕΙΛΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Στρέφε τούς ὀφθαλμούς εἰς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ἀπόφυγε νὰ κρίνῃς τὰς πράξεις τῶν ἄλλων. Κρίνων τις ἄλλους συχνάκις πλανᾶται, καὶ ὑποπίπτει εἰς ἁμαρτίαν. Συνήθως κρίνομεν τὰ πραγματικά συμφώνως πρὸς τὰς κλίσεις τῆς καρδίας μας, ἡ δὲ φιλαντία εὐκόλως ἀλλοιώνει τὴν εὐθύτητα τῆς κρίσεως.

Προσπάθει νὰ ὑποφέρῃς τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων καὶ τὰς πολλὰς τῶν ἐδυναμίας μὲ ὑπομονήν· διότι καὶ σὺ ἔχεις ἐπίσης πολλὰς, τὰς ὁποίας οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ὑποφέρουν.

Ἄν σὺ δὲν δύνασαι νὰ εἶσαι ὁποῖος ἐπιθυμεῖς, πῶς δύνασαι νὰ περιμέῃς οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι ὅπως σὺ ἐπιθυμεῖς; Θέλομεν οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι τέλειοι, καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐν διορθώνομεν τὰ ἐλαττώματά μας.

Ἐπιθυμοῦμεν νὰ διορθώνωμεν μὲ αὐστηρότητα τοὺς ἄλλους, καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἐπιθυμοῦμεν

ὥς συντελὸς πῶς κανένα θηρίον δὲν εἶναι ὠμότερον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ὅταν βούλεται νὰ κάμῃ τὸ θέλημά του καὶ πληροφορήσῃ τὴν γνώμην του, δὲν συγχωρεῖ οὔτε τῶν φίλων, οὔτε τῶν συγγενῶν του.

Διὰ τὸν ἄνθρωπον εἶπεν ἕνας σοφὸς, πῶς «εἶναι λύκος κατὰ τοῦ ἀνθρώπου· διότι ὡς ἄνθρωπος δέειν περισσοτέραν σκληρότητα, παρὰ ὅπου ἤθελε δέξει, ἂν ἦτο λύκος. Τὸ βλέπομεν καὶ τοῦτο εἰς τὴν Γραφήν, εἰς τοῦ Δανιὴλ τὸ Ε' Κεφάλαιον, ὅπου θέλων ὁ Θεὸς νὰ δείξῃ εἰς τὸν Βαλτάσαρ βασιλέα τῶν Χαλδαίων ἕνα σημεῖον τῆς φοβερᾶς παιδείας, ὅπου ἔμελλε νὰ τῷ δώσῃ, ἔστειλε μίαν χεῖρα ἀνθρώπου ὅπου ἔγραψεν εἰς τὸν τεῖχον, καὶ τὸ γράψιμον ἐκεῖνο ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ θανάτου καὶ ἡ μετάθεσις τῆς βασιλείας του ἀπὸ τοὺς Χαλδαίους εἰς τοὺς Πέρσας μὲ ταῦτα τὰ αἰνιγματικά λόγια *Μανή, Θεκέλ, Φάρες*. Μὰ διατὶ μὲ χεῖρα ἀνθρώπου νὰ ἀπειλήσῃ ὁ Θεὸς τὸν θάνατον τοῦ Βαλτάσαρ, ὅπου ἡ ἀνθρωπίνη χεῖρ εἶναι πραεὶα καὶ ἐλαφρά; διατὶ νὰ μὴ μεταχειρισθῇ τοῦ λέντος τὴν χεῖρα ἡ τῆς ἄρκτου, ὅπου ἐπειδὴ εἶναι χεῖρ θηρίων φβεῖω ἡδύνατο νὰ τρομάξῃ περισσότερον τοῦ δυσεβοῦς βασιλέως τὴν καρδίαν;

Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν.

Διότι δὲν εἶναι χεῖρ σκληρότερον ἀπὸ τὴν θυμωμένου ἀνθρώπου τὴν χεῖρα, οὐδὲ μανία φοβερωτέρα ὥσαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου κλίνει εἰς τὴν σκληρότητα. Καὶ ἀληθῶς δὲν ἐστάθη τὸ πρᾶγμα παρὰ δοξόν, ἕνας τοιοῦτος γενναῖος πολεμιστὴς, νὰ μείνῃ νεκρὸς ἀπὸ τὸν φόβον, εὐθὺς ὅπου εἶδε τοῦ ἀνθρώπου τὴν χεῖρα; Αἰτός ὅπου ποτὲ δὲν ἐφ βήθη οὔτε εἰς τοῦ πολέμου τὴν ζέσιν, οὔτε εἰς τῆς μάχης τὴν ταρχήν, οὔτε εἰς τὰ κυνήγια τῶν θηρίων;

Τὸ ἐγνώριζε τοῦτο καὶ ὁ Δαυὶδ. ὅθεν ὅταν ὁ Θεὸς τῷ ἐμήνυσεν νὰ ἐκλέξῃ μία ἀπὸ τὰς τρεῖς πληγὰς δηλαδὴ, ἡ θανατικὴν, ἡ πείναν, ἡ πόλεμον, προέκρινε καλότερα τὸ θανατικόν λέγων. *«Στενά μοι καὶ τὰ τρία, πλὴν ἔμπεσομαι εἰς χεῖρας Κυρίου ὅτι πολλοὶ οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ, εἰς δὲ χεῖρας ἀνθρώπου σὺ μὴ ἐμπέσῃς»*.

(Ἐκ τοῦ Πολ. Θ. Κεφ. Ε').

— δυσαρεστούμεθα — πολὺ νὰ διορθώνουν καὶ οἱ ἄλλοι ἡμᾶς.

Θέλομεν νὰ δεσμεύονται οἱ ἄλλοι μὲ αὐστηροῦς κανόνας, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν ἀνεχόμεθα κανένα κανόνα. Ἐκ τούτου, λοιπόν, εἶναι σαφὲς πόσον σπανίως ζυγίζομεν τὸν γείτονά μας μὲ τὸν ἴδιον ζυγόν, μὲ τὸν ὁποῖον ζυγίζομεν τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἄν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἦσαν τέλειοι, τί θὰ εἶχομεν τότε νὰ ὑποφέρωμεν ἐκ μέρους τῶν χάριν τοῦ Θεοῦ; Ἄλλ' οὕτως ὥρισεν ὁ Θεός, ὥστε νὰ μάθωμεν νὰ φέρωμεν ἀλλήλων τὰ βάρη, διότι οὐδεὶς ὑπάρχει ἄνευ ἐλαττώματός τινός· οὐδεὶς ἄνευ βάρους τινός· οὐδὲς ἀνεξάρτητος ἀπὸ τοὺς ἄλλους· οὐδεὶς ἀρκετὰ σοφός, ὥστε μόνος, ἄνευ συμβουλῆς ἐκ μέρους ἄλλου, νὰ διευθύνῃ ἑαυτὸν· ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ἀνεχόμεθα ἀλλήλων, νὰ παρηγορώμεν ἀλλήλους καὶ νὰ βοθῶμεν, νὰ διδάσκωμεν καὶ συμβουλεύωμεν ἀλλήλους.

Εἰς τὰς ἀντιξόους περιστάσεις ἀποδεικνύεται καλύτερον ὁ βαθμὸς τῆς ἀρετῆς, τὴν ὁποίαν κατέχει τις. Διότι αἱ δοξασαί δὲν γεννοῦν τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, ἀλλὰ χρησιμεύουν διὰ τὴν ἀποδειχθῆ ὁποῖος πράγματι ψυχικῶς εἶναι ὁ ἄνθρωπος.

Ἄν ἄλλοι ἀνεχώρησαν ἐνωρίτερον ἡμῶν ἀπὸ τὸν παρόντα κόσμον, ἡμῖς δὲ εἰσέτι ὑπάρχοντες καὶ ἡ ἀναχώρησις ἡμῶν ἀναβάλλεται, ὥς γνωρίζομεν ὅτι τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν εἴμεθα ἀκόμη ἀρκετὰ παρσκευασμένοι καὶ ὅτι εἴμεθα ἀνάξιοι εἰσέτι τὸσον μεγάλῃς δόξης, ὁποία εἶναι ἐκεῖνη, ἡ ὁποία θὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς κατὰ τὰ ὁρισθέντα πρὸ αἰωνίων χρόνων· καὶ συνεπῶς ἥς προσπαθῶμεν νὰ ἐτοιμασθῶμεν καλύτερον ὡς τὸν θάνατον. *«Μανάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ὃν ἐλθὼν ὁ Κύριος αὐτοῦ εὕρει εἰς ποιοῦντα οὕτως. Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν»*. (Λουκ. ιβ', 43, 44).

Ἐπεξήτει κατάλληλον εὐκαιρίαν πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ συχνάκις ἀναλογίζου τὰς πρὸς σὲ εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ.

Παράλπιε τὰ ζητήματα τὰ διεγείροντα τὴν ἀνήσυχον περιέργειαν. Διότι ἂν ἀποφεύγῃς τὰς περὶ τὰς συνομιλίας καὶ τὴν φιλοπερίεργον ἀνησυχίαν, ἂν κλέῃς τὰ ὠτά σου εἰς τὸν μάταιον θόρον τοῦ κόσμου, θὰ εὔρης ἀρκετὸν καὶ κατάλληλον καιρὸν δι' εὐσεβεῖς σκέψεις. Οἱ μεγαλύτεροι Ἅγιοι ἀπέφυγον τὰς συναναστροφὰς τῶν ἀνθρώπων, δι' ὑπὸ ἡξιώθησαν νὰ ζῶσι μυστικῶς ἰνωμένοι μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Αρχιεὶς σοφὸς εἶπεν «Ὅσάκις εὐρ' σκομαι εἰς συναναστροφὴν ἀνθρώπων, ἐπιστρέφω εἰς τὴν οἰκίαν μου ὀλιγώτερον ἄνθρωπος παρ' ὅτι ἦμην». Τῆς ἀληθείας ταύτης λαμβάνομεν πείραν, ὅσάκις παραδίδόμεθα εἰς μακρὰς συνομιλίας. Ἐκεῖνος, ὅθεν, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ φθάσῃ εἰς ὑψηλὴν ἐσωτερικὴν καὶ πνευματικὴν ζωὴν ἐν Χριστῷ ὀφείλει νὰ ἀποφεύγῃ τὰ πλήθη.

ΠΡΟΧΕΙΡΙΣΙΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Τὴν 12ην τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, πανηγύριν τοῦ ἁγ. Σπυρίδωνος ἐν Λαμῖα, προχειρίσθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὔξεντίου εἰς ὄρχιμαν δριττὴν ὁ ἐκεῖ ἐφημέριος Ἱερ. Καλλίνικος Χανιώτης.

Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

Β'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Συγκινητικώτερα ἦτο ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ Μόνικα, ἔτρεξεν εἰς τὸν λιμένα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν υἱὸν της, μαθοῦσα ὅτι θὰ ἐπῆγαιεν εἰς Ρώμην. Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος προσεποιεῖτο ὅτι θέλει νὰ συνοδεύσῃ φίλον του τινά. Τὴν νύκτα ἀναχωρεῖ ὁ ἴδιος κρυφίως. Τὴν ἐξηπάτησε. «Ἐφεύσθην εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ εἰς ποίαν μητέρα!» λέγει κατόπιν πικρῶς. Ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ τέκνου της. Ἐγκαταλείπει τὴν χώραν της καὶ δοκιμάζει τὰς μεγαλυτέρας στενοχωρίας διὰ νὰ ἐπανάβῃ ἐκείνον, τοῦ ὁποίου θοῖνεϊ τὴν ἀπομάκρυνσιν. Ἀπολέσασα τὸν σύζυγόν της καὶ ἐν πενίᾳ διατελοῦσα, δὲν ἠθέλησεν ἐν τούτοις νὰ διακόψῃ τὰς σπουδὰς τοῦ υἱοῦ της, ὑποβληθεῖσα εἰς παντοίας στερήσεις χάριν αὐτοῦ εἰς τὸν ὁποῖον τόσας ἐλπίδας ἐστήριζεν. Ἀναχωρεῖ δι' Ἰταλίαν, ἀψηφεῖ τοὺς κινδύνους τῆς θαλάσσης καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς ναῦτας εἰς τινα θύελλαν. Φθάσασα εἰς τὴν Ρώμην μανθάνει, ὅτι ὁ υἱὸς της ἀπῆλθεν εἰς Μιλάνον. Καὶ ἐκεῖ, ἀφ' οὗ ἐπῆγεν, ἐγνώρισεν τὸν περιφρημον Ἀμβρόσιον, τὸν ἐπίσκοπον τῆς πόλεως, τοῦ ὁποίου ἠκολούθησε πιστῶς μετὰ τοῦ υἱοῦ της τὴν διδασκαλίαν. Οἱ λόγοι του μάλιστα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἀναπτύξουν ἐν τῷ ἁγίῳ Αὐγουστίνῳ τὸ ρητορικὸν τάλαντον.

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἔξοχος μήτηρ, τὴν ὁποίαν ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος δὲν παραλείπει εἰς τὰς ὁμιλίας του, τῆς ὁποίας ἀκόμη τὰς γνώμας συμβουλευέται καὶ ἀναφέρει ὡς ἀποφθέγματα φιλοσοφικὰ καὶ θεολογικὰ, τοὺς λόγους της. «Τὸ πνεῦμά της, ἔλεγε, πλησιάζει τὴν μεγαλοφυΐαν».

Ἐν ἀπὸ τὰ ὀραιότερα καὶ ὀψηλότερα χωρία, τὰ ὁποῖα ἀναγινώσκει τις εἰς τὸν ἅγιον Αὐγουστίνον, εἶναι μία συνδιάλεξις μετὰ τῆς μητρὸς του. Κάθεται πλησίον της εἰς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν οἰκίαν της, εἰς τινα πόλιν τῆς Ἰταλίας, ὅπου ἔμεινεν ἐπανελθοῦσα ἐξ Ἀφρικῆς. Ἦτο ἐσπέρα τοῦ φθινοπώρου. Ἡ αἰθρία τοῦ οὐρανοῦ, τῆς θαλάσσης ἡ σιγὴ καὶ ἡ γαλήνη, ὅλον αὐτὸ τὸ σιγῶν περιβάλλον ἐξύψουν τὴν ψυχὴν των λησιμονοῦν παρελθόν καὶ παρόν, διὰ νὰ σκεφθοῦν διὰ τὸ μέλλον καὶ ὁμολοῦν περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ὀλίγον μετὰ ταῦτα χρόνον ἡ Μόνικα ἀποθνήσκει. Οἱ τελευταῖοι της λόγοι πρὸς τὸν υἱὸν της ἦσαν οἱ ἑξῆς: «Τίποτε δὲν μέ κρατεῖ πλέον εἰς τὴν ζωὴν, ἔλεγεν. Ἐν μόνον ἦτο, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τινα καιρὸν με ἔκαμε νὰ θέλω νὰ ὑπάρχω εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, τὸ νὰ σέ ἴδω Χριστιανὸν πρὶν ἀποθάνω. Ὁ Θεὸς με εἰσήκουσε. Τί ἔχω νὰ κάμω περισσότερον ἐδῶ;»

Ἄς ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ Μόνικα ἀντέδρασε πολὺ, εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἤθελε νὰ προσηλυτίσῃ τὸν υἱὸν της εἰς τὴν θρησκείαν του, τὴν ειδωλολατρείαν. Ὁμιλῶν ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος περὶ τῶν προσπαθειῶν, ας κατέβαλεν ἡ μήτηρ του, ἔλεγεν: «Οὐδέποτε ἠδυνήθην νὰ νικήσω τὴν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου εἶχεν ἡ μήτηρ μου. Τόσον με παρέσυρε τὸ παράδειγμα της, ὥστε οὐδέποτε μοῦ ἤλθεν νὰ ἐγκαταλείπω τὴν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν πίστιν, εἰς τὸν

ὁποῖον αὐτὸς (ὁ πατὴρ του) δὲν ἐπίστευε»

Περὶ τὸν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς λύπης, τὴν ὁποῖαν ἠσθάνθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μητρὸς του. Ἐπὶ πολὺ ἔκλαιε καὶ οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ δέεται ὑπὲρ αὐτῆς. Ἀφ' οὗ μετὰ τριάκοντα ἔτη ὁμιλῶν δημοσίᾳ περὶ τοῦ εἰς τοὺς νεκροὺς ὀφειλομένου σεβασμοῦ, κατελήφθη ὑπὸ ἰσχυροτάτης συγκινήσεως ἀναμνησθεὶς τὴν μητέρα του. «Εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, ἔλεγεν, ὑπάρχει λύπη ἀπειρος, ἥτις εἶναι ἔτοιμος νὰ ἐκσπάσῃ εἰς ποταμοὺς δακρύων».

Τὸ ὄνομα τῆς Μονίκης ἔμεινεν εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀλλ' ἡ πτωχὴ χήρα τοῦ ταπεινοῦ χωρίου τῆς Ταγάστης, (ἐν Νουμιδίᾳ) θὰ ἔμεινεν ἀρὰ γε ἀθάνατος, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν δόξαν νὰ μορφώσῃ ἓνα τῶν ἐνδοξοτέρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας;

Τὸ ὄνομα τῆς Μονίκης θὰ εἶναι αἰωνίως ἀχώριστον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου.

Ἀναυοίνωσις

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς ἐκδοθέντας ὑπὸ τῶν Γραφείων ἡμῶν ἐφετεινοὺς ἐγκολπίους ἡμεροδείκτας, ἐκ παραδρομῆς καὶ ἀβλεψίας ἐτυπώθη ἀνωμαλία εἰς τὴν σειρὰν τῶν κατὰ Κυριακὴν Ἦχων καὶ Ἑωθινῶν Ἐδαγγελίων, μόνον ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου μέχρι τῆς Ε' Κυριακῆς Νηστειῶν καὶ ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης προσέκυψαν, ὡς εἰκός, ἀπορίαι καὶ συζητήσεις περὶ τῆς ἀκολουθητέας τάξεως, κατωτέρω σημειούμεν ταύτην ἐπανορθοῦντες τὰ ἀνωμαλίας τυπωθέντα εἰς τοὺς ἐγκολπίους ἡμεροδείκτας.

Ἰανουαρ.	3	Ἦχος	Πλ Β'	Ἑωθινόν	Θ
»	10	»	Βαρὺς	»	Ι
»	17	»	Πλ Δ'	»	ΙΑ
»	24	»	Α'	»	Α
»	31	»	Β'	»	Β
Φεβρ.	7	»	Γ'	»	Γ'
»	14	»	Δ'	»	Δ'
»	21	»	Πλ Α'	»	Ε
»	28	»	Πλ Β'	»	ΣΤ'
Μαρτ.	7	»	Βαρὺς	»	Ζ'
	14	»	Πλ Δ'	»	Η'

Παρακαλοῦνται ὅθεν οἱ κάτοχοι ἐγκολπίων ἡμεροδεικτῶν, ὅπως διορθώσωσι τὰ εἰ. χεῖρας αὐτῶν ἀντίτυπα κατὰ τὰ ἀνω ἔρω σημειούμενα, βάσει δὲ δὲ αὐτῶν συμμορφῶνται οἱ εὐλαβ στατοὶ ἐφημέριοι τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ οἱ ψάλτ αὐτῶν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 8η Φεβρουαρίου π. ἡ. Λευτέραν, ἑορτὴν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου, πανηγυρίζει ὁ φερώνυμος Ἱ. Ναὸς Ν. Σμύρνης, μετὰ Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας Λεωφ. Ν. Σμύρνης, Στάσις Ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀπὸ Πειραιᾶ Λεωφ. Ν. Σμύρνης Στάσις Πανιώνος.

—Τὴν 19η Φεβρουαρίου π. ἡ. ἡμέραν Παρασκευῆς, ἑορτὴν τῆς Ὁσιομ. Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, πανηγυρίζει ὁ φερώνυμος Ἱ. Ναὸς Ἀνω Πετραλῶν, μετὰ Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ Μ. Ἑσπερινός. Λεωφορεῖον: Ἀνω Πετραλῶν, Τέρμα.

Τεχνονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΑΘΕΣΜΟΙ

Εἰς τὸν ἡμερήσιον Ἀθηναϊκὸν τύπον κάποιος ἀρχιμανδρίτης τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας, πιθανῶς ἀπηχῶν τὰς γνώμας καὶ ἄλλων ὁμοφρόνων του, ἐξέσπασεν εἰς ἐκδηλώσεις ριζοσπαστικὰς ἐναντίον παντὸς πατροπαραδότου ἔθιμου καὶ κανονισμοῦ ἀφορῶντος εἰς τὴν ἱεροπρεπῆ καὶ σεβάσμιον ἐμφάνισιν. Νὰ ἐπιτραπῇ ὁ γάμος εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν, νὰ ἀποβληθῇ ὡς ἐνοχλητικὴ καὶ ἀνθυγιεινὴ ἡ τῶν ράσων ἀμφίεσις κλπ. κλπ. Ἐτοί φρονεῖ, ὅτι θὰ ἐπέλθῃ ἡθικὴ κάθαρσις τοῦ Κλήρου καὶ θὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ εἴσοδος εἰς αὐτὸν νέων ἡθικῶν στελεχῶν. Ἄλλ' ἄς μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ πανασιολογιώτατος νὰ τὸν διαβεβαιώσωμεν, ὅτι οὕτω σκεπτόμενος πλανᾶται δεινὴν πλάνην. Διότι ἐὰν παύσῃ νὰ συνέχῃ τὸν ἀνθρωπὸν ἐ φόβος τοῦ Θεοῦ, τότε καὶ ἡ ἱερότης τοῦ Μυστη-

ρίου τοῦ γάμου, ἀδύνατον νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Καὶ ἀπόδειξις, ὅτι συχνότεραι καταγγελῖαι διὰ ἡθικὰς παρεκτροπὰς κατατίθενται εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον δι' ἐγγάμους κληρικούς παρὰ δι' ἀγάμους τοιούτους, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ, ὅτι καὶ ἐντὸς τοῦ γάμου ἐλλειμενισθεῖς, ἂν δὲν προσέξῃ, οὐχὶ ὀλιγότερον τοῦ ἐκτὸς αὐτοῦ εὐρισκομένου, κινδυνεύει ἡθικῶς νὰ καταποντισθῇ. Χωρὶς θεβαίως νὰ ὑπολογισθοῦν καὶ αἱ εὐθύναι τῆς ἡθικῆς ζωῆς τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων τοῦ ἐγγάμου κληρικοῦ, ὅς ἐπωμίζεται κατὰ μείζον μέρος οὗτος ὡς οἰκογενειάρχης. Περὶ δὲ τῆς ἐξωτερικῆς ἀμφιέσεως αὐτοῦ, πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι χάρις εἰς αὐτὴν ὁ Κληρικὸς, πολλάκις, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του, σώζεται ἀπὸ ἐπικινδύνους ἀμαρτωλὰς συναναστροφὰς καὶ σκανδαλώδεις ἐπισκέψεις, ἐκθετούσας εἰς τὴν κοινὴν ὑπόληψιν οὐ μόνον αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸν ἱερὸν Κλῆρον.

Μετὰ κατανύξεως ψάλλεται ἔξωθι τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῶν ἁγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης ὁ Μ. Ἀγιασμὸς ἱερουργοῦντος τοῦ Σεβ. Ἀγίου Διανλείας κ. Ἀκακίου.